

สำนักพิมพ์
มางดา

นวนิยายชุด
แฟนดินแห่งรัก

IWSD รัก รอยฝัน

๓๖๓

IWSD รัก รอยฝัน

เต๋อเต๋อ

สำนักพิมพ์
มางดรีม

สำนักพิมพ์
มาจกรีน

ลำดับที่ 81

เพลงรักรอยฝัน

โดย เตชิตา

ราคา 320 บาท

ISBN 978-616-00-1652-5

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์มาจกรีน : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวิไลธรรมา สุชาติ ใจสุข

พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี. (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธัญภัทร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมพูน
กระดานกอบนสายตากกรีนรีด
www.greenread.com

บทนำ

หัวใจของคนเป็นแม่แทบสลายไปพร้อมกับเสียงคร่ำครวญ

ระโยให้ปืมจะขาดใจของบุตรสาว เพราะการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของชายผู้เป็นสามี ร่างกายที่ควรอวบอ้อมตามสภาวะตั้งครรภ์กลับดูผ่ายผอมซูบซีด ใบหน้าที่เคยหวานซึ่งตอบลงจนเห็นได้ชัด ดวงตาซึ่งเคยกระจ่างใสก็หม่นหมอง เหลือเพียงร่องรอยแห่งความเศร้าระทมใจ

ผู้เป็นแม่เอื้อมมือเหี่ยวแห้งไปวางลงบนบาทที่กำลังสั่นสะท้านตามแรงสะอื้นของบุตรสาว

“ตัดใจเสียบ้างเถอะแม่พุดซ้อน ลูกไม่ได้ตัวคนเดียวเหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว จะอย่างไรก็คิดถึงหลานของแม่ที่อยู่ในท้องของลูกบ้างเถอะนะ”

ผู้เป็นแม่เอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงอาทร เต็มไปด้วยความห่วงใย ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าความทุกข์โศกที่เกิดขึ้นกับบุตรสาวในวันนี้มีต้นเหตุจากตัวท่านเอง ทิฐิและอคติของลูกถูกบ่มเพาะถ่ายทอดมาจากนิสัยของท่านทั้งสิ้น หรือเป็นเพราะบาปเวรที่ท่านเคยกระทำไว้กับหลายชีวิต จึงเป็นเหตุให้เวรกรรมเหล่านั้นตกอยู่ที่บุตรสาวผู้เป็นดังดวงใจที่เหลือเพียงดวงเดียว หลังสิ้นสวัสด์ บุตรชายไปแล้วคนหนึ่ง

คุณหญิงยี่สุ่น อรรถสุนทร ผู้เป็นมารดาของพุดซ้อนเป็นสตรีร่างเล็ก ว่องไวรูปไข่ งดงามสมวัย ดวงตาคมลึกเคยฉายแววความเข้มงวด ดุดัน และเจ้าระเบียบ บัดนี้กลับเต็มไปด้วยร่องรอยหม่นเศร้า

ทุกข์ทรมานใจ ริมฝีปากบางเฉียบส่อเค้าความถือตัวมิใช่น้อยแม้เป็นเส้นตรง รวากับหวังว่าจะช่วยบรรเทาอาการยกแสดงในอกให้เบาบางลงไปได้บ้าง

คฤหาสน์อรรธสุนทรที่เคยเข้มข้นไปด้วยความสดใสของบรรดาเหล่าลูกหลานพลันต้องระส่ำระสาย ลูกหลานกระจัดพลัดพรายไปคนละทิศละทาง เพราะความถือดียึดมั่นถือมั่นในตนเองมากเกินไป ความดีอันถืออำนาจของคุณหญิงยี่สุนโดยไม่ฟังเสียงใครทำให้เสียงหัวเราะและความสุขในบ้านหลังนี้หายไป ทั้งสวัสดิ์ พุดซ้อน แสงเทียน และเพทาย ต่างเป็นทุกข์เพราะความเอาแต่ใจตนเป็นที่ตั้งของตัวเอง เป็นเหตุทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ท่านพลัดดันจนสวัสดิ์ บุตรชายคนโตต้องจบชีวิตลงก็ครั้งหนึ่ง ยังมีความผิดซ้ำสองเรื่องของแสงเทียน บุตรสาวของกรมทองผู้เป็นภรรยารอง แล้วยังจะมีความผิดต่อเพทาย บุตรสาวคนสุดท้ายจากสารภี ภรรยาที่สามนั่นก็อีก ปานนี้จะเป็นตายร้ายดีกันอย่างไรก็ไม่ได้ ส่วนพุดซ้อนที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะถูกท่านบังคับให้แต่งงานกับนายพันตรีหลวงสิทธิราชเดช ความดีดั่งของท่านถูกถ่ายทอดไปยังบุตรสาว ทำให้พุดซ้อนซึ่งมีลักษณะเหมือนจะเป็นคนหัวอ่อนซุกซนอาการดื้อเงียบไว้ภายในได้อย่างน่าตกใจ หล่อนยินยอมแต่งงานกับคนที่ท่านเลือกให้ แต่ต่อต้านด้วยการสร้างกำแพงกั้นความรู้สึกจนเป็นเหตุให้ชีวิตรักต้องพบกับวิบัติอยู่เช่นนี้

คุณหญิงยี่สุนถอนหายใจแผ่วยาว ระบายความทุกข์ที่อัดแน่นอยู่ในอก อีกนานแค่ไหนกว่าความรู้สึกผิดบาปนี้จะจางไปจากใจดวงนี้... เสียงที่เอื่อยลอบประโลมบุตรสาวจึงแผ่วสะท้อนออกมาจากความเจ็บปวดสุดซึ้งจากใจของผู้เป็นแม่

“หากวิญญานมีจริง คุณหลวงคงจะกำลังทุกข์ใจที่ได้เห็นลูกตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ คงจะทวงทั้งเมียและลูกที่อยู่ในท้องของหนูมาก

แน่ๆ เลิกร้องไห้ทรมานตัวเองแบบนี้เสียทีเถอะลูกเอ๊ย ไม่ห่วงตัวเองก็ห่วงลูกในท้องบ้าง”

ดูเหมือนเสียงปลอบโยนและสัมผัสแผ่วเบาของคุณหญิงยี่สุน จะไม่อาจทลายกำแพงความเจ็บปวดผ่านเข้าไปในความรู้สึกของพุตซ้อน ซึ่งกำลังสะอื้นปึมว่าจะขาดใจเลยแม้แต่น้อย โลกของคุณหญิงสาวพร่ามัว เพราะหยตน้ำที่ขลังคลอเนี้ยนตาไม่ขาดสาย หัวใจดวงเล็กที่แหลกสลาย ลอยคว้างอยู่ในห้วงภวังค์แห่งความทุกข์ จึงไม่รับรู้สรรพสำเนียงและความเจ็บปวดของผู้เป็นมารดา

“คุณหลวง...”

ริมฝีปากแห้งผากเรียกขานแบบนี้ซ้ำๆ แต่ไร้สรรพเสียงเล็ดลอดออกมา คงจะสะท้อนก้องอยู่ในความคำนึงพร้อมกับการตื่นอ่อนล้าของหัวใจที่เจ็บแปลบ ร้าวลึกทุกครั้งที่หวนหา ดวงตาตวัดพ้อที่เคยทอดมองเธอนิ่งๆ คุนั้นยังติดตรึงในดวงใจ ถ้อยคำฝากรักและสัมผัสแว่ววนยังฝังแน่นประทับตรึงอยู่ในหัวใจเจ้าทิฐิดวงนี้ไม่เสื่อมคลาย

ไม่ว่าชาตินี้หัวใจของน้องจะเป็นของชายใด แต่น้องจงจำไว้เถิดว่าหัวใจรักของพี่นี่จะเป็นของน้องแต่เพียงผู้เดียวตราบนันต์ตาย พี่รักเธอ รักเสมอ

“กลับมาหาน้องอีกสักครั้งสิคะ กลับมาฟังคำสารภาพจากหัวใจของน้องก่อน อย่าทิ้งน้องไปแบบนี้สิคะคุณหลวง”

หัวใจโหยให้พร่ำรำพันด้วยความปวดร้าว แม้วันสุดท้ายของชีวิตเธอก็ยังมีเคยได้สารภาพรักกับยอดดวงใจเลยสักคำ สามียของเธอจากไป ทั้งที่ยังไม่เข้าใจกัน จากไปพร้อมกับความเข้าใจผิดคิดว่าความรักของเธอ ไม่ได้มีไว้เพื่อเขา ทั้งที่ในความเป็นจริงหัวใจเจ้าทิฐิดวงนี้เป็นของเขา เพียงผู้เดียวตลอดมา

“หากชาติหน้ามีจริง น้องจะขอตามรักคุณหลวงไปทุกชาติ ไม่ว่าหัวใจของคุณหลวงจะเป็นของใคร น้องจะตามไปขอทวงคืนมา” หัวใจ

อ่อนล้ากระซิบคำมั่นด้วยความรู้สึกหม่นหมองและเดียวดาย

คุณหญิงยี่ลู่หนอกตรงสะท้านของลูกไว้นั่นบอก หัวใจของคนเป็นแม่
พลอยรับรู้ความเจ็บปวดที่เกิดกับลูกไปด้วย

45 ปีต่อมา ณ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ข่าวตำรวจตระเวนชายแดนปะทะกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์
จนตำรวจชายแดนได้รับบาดเจ็บที่อำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน กำลังเป็น
หัวข้อสนทนาของข้าราชการที่ได้รับใช้ใกล้ชิด เมื่อลุงละเอื้อนผู้เป็น
พี่ชายบิดาของรอยสยามกำลังเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ญาติและลูกหลาน
ฟังด้วยความประทับใจ ระหว่างที่บรรดาพี่ๆ น้องๆ พาลูกหลานมา
เยี่ยมเยียนถึงบ้านที่หัวหิน

ลุงละเอื้อนของรอยสยามเป็นอดีตนายทหารกองทัพอากาศ
ที่ย้ายมาเป็นนักบินกรมตำรวจ รับหน้าที่เป็นนักบินเครื่องบินพระที่นั่ง
ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี และมีโอกาสได้บินถวาย
งานพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อครั้งเสด็จโดย ฮ. CHINOOK
ของ ทบ. 2 โรเตอร์ ไปอำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน ระหว่างที่เกิดการ
ปะทะกันของทั้งสองฝ่ายพอดี

ลุงละเอื้อนมีเรื่องราวความประทับใจเกี่ยวกับน้ำพระราชหฤทัย
ของเจ้าแผ่นดินมากมายมาถ่ายทอดสู่ลูกหลานและญาติพี่น้องได้ฟังกัน
ด้วยความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ เด็กชายวัยสิบขวบ
เศษจึงนั่งฟังผู้ใหญ่นั่งสนทนากันด้วยความสนใจ

“วันนั้นตำรวจชายแดนปะทะกับพวก ผกค. ฝ่ายตำรวจได้รับ
บาดเจ็บ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีรับสั่งให้ ฮ. ในขบวน
เครื่องหนึ่งไปรับคนป่วย และพระองค์ท่านเปลี่ยนมาประทับ ฮ. ตำรวจ
ที่มีฉันทันเป็นคนขับเครื่องบินติดตามถวายความปลอดภัยไปด้วยแทน
ทรงรับสั่งให้บินไปทอดพระเนตรจุดที่ถูกโจมตี และ ฮ. ในขบวนลงไป

รับผู้บาดเจ็บด้วยความห่วงใยพสกนิกรของพระองค์

“ภาคพื้นดินยังกันสนั่นหวั่นไหวจนพวกเราข้าราชการบริพารพากันเป็นห่วงในความปลอดภัยของพระองค์ ช่วยกันเฝ้าทุกทิวแต่พระองค์ไม่ทรงเกรงภัยอันตรายใดๆ เลย รับสั่งอย่างมีพระเมตตาห่วงใยคนที่อยู่ข้างล่าง น้ำพระทัยของพระองค์ทำให้พวกเราทุกคนรู้สึกซาบซึ้งอย่างหาที่สุดไม่ได้จริงๆ¹ ลุงละเอื้อนเล่าด้วยความปลาบปลื้มใจที่ได้รับใช้ใต้เบื้องพระยุคลบาท

“ผมเห็นพระเจ้าอยู่หัวในโทรทัศน์ เวลาที่เสด็จออกเยี่ยมราษฎรไกลๆ พระองค์ไม่เห็นเหนื่อยหอรอบรับลุงเอื้อน” เด็กชายซึกใช้ด้วยความอยากรู้

“เหนื่อยสิ บางครั้งต้องทรงพระราชดำเนินด้วยพระบาทไกลๆ เส้นทางบางเส้นรกร้างเข้าไปไม่ถึง ต้องเอา ฮ. ไปลงใกล้ๆ แล้วเดินเท้าต่ออีกเป็นกิโลก็มี พวกเราที่ตามเสด็จยังเห็นทรงใช้หลังพระหัตถ์ปิดพระเสโทบนพระพักตร์องค์เองบ่อยครั้ง แต่ไม่มีใครเคยได้ยินพระองค์ทรงรับสั่งเหน็ดเหนื่อย”

รอยสยามเห็นร่องรอยความรักความเกื้อหนุนในสีหน้ามีความสุขของผู้เป็นลุง เด็กชายก็ให้สัญญากับตัวเองในใจว่าจะจงรักและภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เหมือนดังเช่นบรรพบุรุษของตน

“เป็นบุญเป็นวาสนาของพวกเราที่ได้เกิดได้ร่วมพระบรมโพธิสมภารจริงๆ ครับพี่เอื้อน” เทิดศักดิ์ผู้เป็นบิดาของรอยสยามเฝ้าด้วยความภาคภูมิใจ

“ใช่ ทรงพระเมตตาต่อพสกนิกรของพระองค์อย่างหาที่สุดมิได้ บางทีเสด็จเยี่ยมราษฎรและได้พบผู้เจ็บป่วยจะรับสั่งว่า ไปพบหมอหรือยัง

¹ จากบทสัมภาษณ์พันตำรวจเอก (พิเศษ) ละเอื้อน ปิ่นสุวรรณ อดีตนักบินเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งกองบินตำรวจ

ถ้ายังจะให้เจ้าหน้าที่พาไปพบหมอเดี๋ยวนั้นเลย ท่านทรงห่วงใยเจ้าหน้าที่ต่างๆ ที่ไปถวายความปลอดภัย ห่วงใยเรื่องสุขภาพอนามัย เมื่อเสด็จเยี่ยม มีผู้ถวายสิ่งของต่างๆ ก็จะไปแจกจ่ายแก่ทหาร ตำรวจ และข้าราชการ พลเรือนที่ตามเสด็จเสมอ”

“โตขึ้นผมจะเป็นทหารเหมือนลุงครับ ผมอยากจะใช้พระเจ้าอยู่หัวบ้าง” รอยสยามซึ่งนั่งอยู่ข้างบิดาเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้ามุ่งมั่น

“อยากใช้พระเจ้าอยู่หัวไม่ใช่เรื่องยากเลยพ่อสยาม แต่เจ้ารู้จักหน้าที่ของตน รักแผ่นดินเกิด เป็นคนดี ยึดมั่นในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เท่านั้นถือว่าเจ้าได้รับใช้ดีเมืองพระยูลบาทแล้วลูกเอ๊ย”

ลุงละเอื้อมเอ่ยขึ้นด้วยความรู้สึกอ่อนโยน ทอดสายตามองหลานชายตัวน้อยอย่างเอ็นดูและดีใจที่เห็นหลานชายรู้จักซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของในหลวง ถึงขนาดเอ่ยปากอยากรับใช้ดีเมืองพระยูลบาทของพระองค์อย่างมุ่งมั่น

“ผมสัญญาครับว่าผมจะเดินตามรอยพระบาทด้วยความจงรักและภักดีตลอดไป” คำสัญญาของรอยสยามเรียกรอยยิ้มจากบรรดาผู้ใหญ่ที่นั่งล้อมวงสนทนา

“ดีลูก...พระองค์มีพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ ชาตินี้ทั้งชาติพวกเราคงหาบารุ่ผู้ใดที่ยอมทุ่มเทพระวรกายและพระกำลังทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อความอยู่ดีมีสุขของปวงชนชาวไทยได้เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงปฏิบัติไม่ได้อีกแล้ว ในหลวงของพวกเราทรงปฏิบัติตามสัจปฏิญาณที่เคยรับสั่งเมื่อครั้งขึ้นครองราชย์ว่า จะครองแผ่นดินโดยธรรมได้โดยสมบูรณ์อย่างหาที่ติมิได้จริงๆ จงคิดดีทำดีเพื่อแผ่นดิน ตอบแทนน้ำพระทัยของพระองค์เถิดลูกเอ๊ย มีลูกจงบอกลูก มีหลานจงบอกหลานให้ยึดมั่นเทิดทูนในพระองค์ เดินตามรอยคำสอนของพระองค์เถิด ชีวิตจะไม่มีวันตกต่ำเป็นทาสชนใดชาติใดในโลก”

ลุงละเอื้อนเอ่ยออกมาจากความรู้สึกจงรักและภักดีที่มีอยู่ล้น
 ดวงใจ คำที่เคยได้รับใช้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาททำให้นายตำรวจผู้นี้
 มีภาพความประทับใจในตัวของพระประมุขมาเล่าขานให้ลูกหลานฟัง
 ด้วยความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณมากมาย ยิ่งความตื่นเต้นและ
 ปลื้มปริ่มแก่ลูกหลาน กระทั่งบทสนทนาถูกเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนเด็กชาย
 เริ่มหมดความสนใจจึงขออนุญาตมารดาคักชวนลูกพี่ลูกน้องวัยไล่เลี่ยกัน
 อีกสองคนไปเดินเล่นบนชายหาดหน้าบ้านหลังใหญ่ของผู้เป็นลุง

ครอบครัวราชโยธินเป็นครอบครัวใหญ่ มีญาติพี่น้องหลายสาย
 คุณปู่ของรอยสยามคือนายพันเอกหลวงเกษมศักดิ์ ราชโยธิน ท่านมี
 ภรรยาสี่คน ลุงละเอื้อนเป็นบุตรชายคนเดียวของภรรยาหลวง ส่วนพ่อ
 ของรอยสยามเป็นบุตรชายคนโตของคุณย่าเล็ก ภรรยาคนที่สี่ ราชโยธิน
 จึงเสมือนต้นไม้ที่มีกิ่งก้านแตกแขนงหลายสาขา แต่บรรดาพี่ๆ น้องๆ
 ทุกคนล้วนรักใคร่กลมเกลียวกัน

แม้บิดาของรอยสยามจะมีพี่น้องหลายคน แต่เมื่อมาสร้าง
 ครอบครัวกับ สิริวิภา เนติธร กลับมีรอยสยามเป็นบุตรชายเพียงคนเดียว
 ทว่าเด็กชายไม่ได้รู้สึกเหมือนเป็นลูกโทนเลย เพราะบรรดาลูกพี่ลูกน้อง
 ไปมาหาสู่กันบ่อยๆ จนสนิทสนมรักใคร่ราวกับเกิดจากท้องแม่เดียวกัน
 กว้างได้

หาดทรายสีขาวสะอาดกับระลอกคลื่นที่ซัดสาดเข้าหาชายฝั่ง ทำให้
 หนุ่มน้อยซึ่งเป็นแชมป์ว่ายน้ำของโรงเรียนไม่ลังเลที่จะลงไปโต้เกลียว
 คลื่นในทะเลกับบรรดาลูกพี่ลูกน้อง ซึ่งเป็นเจ้าถิ่นด้วยความสนุกสนาน
 สามหนุ่มเล่นน้ำตามประสาอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะท้าแข่งกันว่ายน้ำกลับ
 เข้าฝั่ง รอยสยามซึ่งมีดีกรีแชมป์ว่ายน้ำจึงต่อให้สองหนุ่มเจ้าถิ่นเล็กน้อย
 ด้วยการนับถึงสิบแล้วจึงว่ายตามไป แต่ในจังหวะที่รอยสยามเกือบจะ
 เป็นผู้นำ เขากลับเห็นเด็กหญิงร่างเล็กพลัดหลุดจากห่วงยาง เด็กหนุ่ม
 จึงพุ่งตัวว่ายเข้าไปช่วยดึงเด็กหญิงตัวน้อยขึ้นมาได้ทันห่วงที่

“กรี๊ด!! ภพพลอย”

พิมพ์กรรีดร้องลั่นเมื่อเห็นบุตรสาวพลัดหลุดจากห่วงยางแล้ว จมน้ำต่อหน้าต่อตา ก่อนที่เด็กชายซึ่งกำลังเล่นน้ำอยู่ไม่ห่างจากบุตรสาวของเธอจะคว้าภพพลอยขึ้นมาได้ทัน พิมพ์รีบย่อลงไปทะเล คว้าตัวลูกสาวที่กำลังล้าลักน้ำจนหน้าตาแดงมาจากอ้อมแขนของเด็กชาย พร้อมกับปลอบลูกสาวที่ร้องสะอื้นเพราะความตกใจ ก่อนจะหันมาละล้าละลักขอบคุณเด็กชายเสียงร่ำ

“ขอบใจนะจะหนูที่ช่วยน้องไว้”

“ไม่เป็นไรครับ ผมอยู่ใกล้น้องพอดี แต่น้องยังเด็กแล้วก็ว่ายน้ำไม่เป็น คุณน่าจะให้น้องลงมาเล่นน้ำตามลำพังนะครับ” รอยสยามเอ่ยตามประสาเด็ก ไม่ได้มีเจตนาจะว่ากล่าวหรือตักเตือนผู้ใหญ่ แต่เป็นห่วงในตัวเด็กน้อยเท่านั้น

“หนูพพนมาก น้องหนีออกมาตอนน้ำกับพ่อเขาไหล ไม่คิดว่า จะแอบหนีห่วงยางออกมาเล่นน้ำทะเลคนเดียวแบบนี้” พิมพ์เอ่ยกับเด็กชายด้วยน้ำเสียงเอ็นดู

“หนูพพแสบตาอะแม่พิมพ์” เด็กหญิงสะอื้นเบาๆ

“โอ๊ย เดี่ยวแม่พาไปอาบน้ำนะคะ” พิมพ์เอ่ยกับบุตรสาววัยห้าขวบ เศษด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ก่อนจะก้มหน้าลงทอดสายตามองเด็กหนุ่มอีกครั้งพร้อมกับเอ่ยถามอย่างเอ็นดู

“หนุ่มน้อยชื่ออะไรเอ่ย บอกมาได้ไหมจ๊ะ” พิมพ์ถามเด็กชาย

“รอยสยามครับ ใครๆ ก็เรียกผมว่าสยาม” เด็กชายตอบด้วยเสียงจะฉาน

“ขอบใจอีกครั้งนะจ๊ะรอยสยาม หนูพพขอบคุณพี่ชายก่อน พี่ชายเขาช่วยหนูพพไว้ นะคะ”

เด็กน้อยหันมากระพุ่มมือไหว้เด็กชายทั้งสองคน ดวงตากลมวาทอดมองหนุ่มรุ่นพี่ราวกับจะจดจำให้ขึ้นใจกลางเอ่ยเสียงเครือ

“ขอขอบคุณค่ะพี่สยาม ถ้าไม่ได้พี่ หนูภาพคงจมทะเลตายไปแล้ว”

“ใครจะยอมให้สาวน้อยน่ารักๆ อย่างหนูภาพตายล่ะครับ แต่ที่หลังห้ามชนหินีมาเล่นน้ำคนเดียวอีกรู้ไหม” คำที่เป็นลูกชายคนเดียว รอยสยามซึ่งอยากจะมีน้องอยู่แล้วจึงเอ็นดูเด็กหญิงมากเป็นพิเศษ

“หนูภาพสัญญาค่ะ หนูภาพจะไม่หินีมาเล่นน้ำอีกแล้ว”

“ดีครับ” รอยสยามยิ้มให้สาวน้อย

“เราจะได้พบกันอีกไหมคะพี่สยาม”

“ได้พบสิครับ บ้านคุณลุงที่อยู่ตรงนั้น เอาไว้วันหลังหนูภาพให้คุณแม่พาไปหาที่บ้านนั้นก็ได้” รอยสยามชี้ไปทางบ้านของผู้เป็นลุง

“พี่สยามจะไม่ลืมหนูภาพใช่ไหมคะ” เด็กหญิงคาดคั้น

“ไม่ลืมครับ พี่จะจำหนูภาพให้ขึ้นใจเลย” รอยสยามยิ้มกว้าง

“สัญญานะคะว่าพี่สยามจะไม่ลืมหนูภาพ” ภาพพลอยยิ้มพรางทอดสายตามองพี่ชาย

“สัญญาครับ”

1

ปฐมบทแห่งรัก

ภาพพลอยเงยหน้าขึ้นกวาดสายตามองอาคารก่ออิฐถือปูนทรง

ยุโรปสามชั้นตรงหน้า หลังการกระเบื้องเคลือบพลาสติกสีส้มแดงตัดจิบกับสีเหลืองอ่อนของตัวอาคารทำให้เธอสัมผัสได้ถึงความอบอุ่น เธอก็อธิบายไม่ได้ว่าเหตุใดจึงรู้สึกเช่นนั้น ดวงตาเรียวมองโล่งมาที่ด้านหน้าของชั้นที่สามซึ่งฉาบปูนเรียบ เหลียงของบ้านประกอบด้วยเสาทรงกลมหัวเสาโค้งม้วนลงมาทั้งสองข้างแบบไอออนิก ซึ่งรับอิทธิพลมาจากสถาปัตยกรรมกรีกและโรมัน บ้านหน้าต่างทำจากไม้สักลงเคลือบเงาแวววาวแบ่งเป็นช่องกระจกสีเหลี่ยมเล็กถึงหกช่อง เหนือขอบโค้งเป็นปูนปั้นลายเครือเถา ต่ำลงมาชั้นสองเป็นเหลียงทอดตัวยาวตลอดแนวตั้งแต่ปีกขวาไปจนสุดปีกซ้ายของตัวบ้าน

เนื้อที่กว้างกว่าหนึ่งไร่ มีสนามอยู่หน้าตัวอาคารสามชั้น ซึ่งควรจะดูกว้างกว่านี้ถ้าไม่มีต้นไม้ใหญ่กระจายให้ความร่มรื่นอยู่โดยรอบ จึงทำให้พื้นที่ดูแคบกว่าความเป็นจริง

หญิงสาวยืนอยู่ตรงนั้น ทอดสายตามองอยู่อึดใจเพื่อรำลึกถึงวันแรกที่ได้ก้าวเข้ามา ณ สถานที่แห่งนี้

เธอยังจำได้มีรู้สึก...

หลายปีก่อนภาพพลอยมีโอกาสมาเยือนอุทยานธรณีสุนทรพร้อมกับมารดา เธอเคยวิ่งน้ำในอ่างบัวเก่าแก่ที่วางชนาบข้างบันไดหิน

ชุดทั้งชายและชาว ซึ่งทอดขึ้นสู่หน้ามุขก่อนถึงประตูไม้สักหน้าอาคาร
ยังจำได้ว่าดอกบัวผันสีม่วงเข้มชูก้านอวดความสวยงามของกลีบดอก
ที่เบ่งบานส่งกลิ่นหอมยั่วยวนลง ภาพนั้นสวยงามตึงดูดยาวตาเธอมาก

หลายปีผ่านไปเปลี่ยนภาพพลอยจากเด็กหญิงเป็นสาวน้อยวัย 17 ปี
ที่มีใบหน้าสวยคมโดดเด่นสะดูดยาว ยามเธอแย้มริมฝีปากยิ้มยิ่งสวย
หยาดฟ้ามาดินเลยที่เดียว

ด้านหน้าทางเข้าซึ่งมีประตูไม้สักบานคู่แบบไทยเปิดออกกว้าง
มีกระถางดอกไม้ต้นที่กำลังผลิดอก ส่งกลิ่นหอมกำจายอ่อนๆ ตั้งอยู่ทำให้
หญิงสาวที่กำลังจะเดินผ่านเข้าไปในบ้านอย่างคุ้นเคยเผลอหยุดสุด
ลมหายใจเข้า กักเก็บความหอมไว้ลึกเต็มปอด ก่อนจะจดปลายเท้าลงบน
พื้นบ้านที่ปูด้วยกระเบื้องสีเหลี่ยมแผ่นเล็กสีเทาสลับสีน้ำตาลอ่อน ดึงตาม
คล้ายกับลวดลายของกลีบดอกไม้โปรยปรายบนพื้นพรม หญิงสาว
ทอดสายตามองภายในอาคารด้วยความคิดถึงอย่างแปลกๆ

หน้าต่างบานไม้แบบเปิดปิดถูกสับด้วยตะขอเหล็กยาวไว้สนิม
คงเพราะเจ้าของบ้านดูแลอย่างดี ม่านผ้าโปร่งสีฟ้าลายกระเช้าดอกไม้
พลิ้วไหวตามแรงลม

ประนอม คนงานหญิงของบ้านอรรถสุนทรเดินออกมาต้อนรับ
ภาพพลอยจึงยื่นกล่องเก็บความเย็นที่บรรจุถุงแม่น้ำส่งตรงจากอยุธยา
ให้นำไปที่เรือนราชพฤกษ์ ส่วนเธอเดินสำรวจรอบบ้านด้วยความสบายใจ
ปล่อยความรู้สึกเผลิดไปกับเสียงขับร้องเพลงพระราชนิพนธ์เป็นภาษา
อังกฤษ ดังเคล้าเสียงดนตรีจากเครื่องเล่นเทปแคสเสตต์ที่วางอยู่บน
ตู้ไม้สักแกะสลักฉลิดผนังข้างบันได สร้างความอ่อนหวานให้คฤหาสน์
อรรถสุนทรมากจนหญิงสาวอดเคลิ้มไปกับบทเพลงแผ่วหวานที่ได้ยิน
ไม่ได้

"Each day, I dream of love, I dream of you."

You're like an angel dear, for heaven sends you here.

With joy, I feel your kiss, your lovelight gleams.

But then, I find each bliss, only in dreams.

Each night, I yearn for love, I long for you.

You bring me ecstasy now you're forsaking me.

So heaven, please -

Please don't let me just dream.

Please make my dream come true."

ภาพพลอยหยุดยืนมองบันไดไม้สักที่มีขอบราวจับเป็นไม้ลูกระนาดทอดตัวยาวโค้งพาดผ่านจากชั้นที่สามลงมาชั้นที่สอง แล้วแยกออกซ้ายขวาไปบรรจบที่พื้นชั้นล่างสุด บนผนังเหนือโถงบันไดมีภาพถ่ายขนาดใหญ่ในกรอบไม้สีน้ำตาลไหม้แกะสลักด้วยลวดลายแปลกตาตรึงติดอยู่ หญิงสาวยกมือพนมก้มศีรษะจดปลายนิ้วมือทั้งสองไว้ไว้หน้าผู้เป็นเจ้าของบ้านในภาพอย่างให้ความเคารพเหมือนเช่นทุกครั้งที่ได้มาเยือนคฤหาสน์อรรถสุนทรแห่งนี้

‘ให้ว้พระเถอะลูก...แม่พูดซัอน’

เสียงอ่อนโยนแผ่วเบาดังมาจากที่ไกลๆ คล้ายเจ้าของเสียงอยู่ห่างจากเธอมาก ทว่าเสียงนั้นกลับชัดเจนจนกลบเสียงไฟเราะของผู้ที่กำลังขับขานบทเพลงพระราชนิพนธ์ที่ผ่านเข้ามาในโสตประสาทของภาพพลอย ทำให้เธอตกใจจนต้องหันรีหันขวางมองหาที่มาของเสียงที่มักจะได้ยินเสมอเมื่อมาเยี่ยมเยือนคฤหาสน์แห่งนี้ นำแปลกที่เธอไม่ได้รู้สึกหวาดกลัว แต่กลับอึดอัดใจและอยากจะได้เห็นเจ้าของเสียงปริศนาตัวอย่างเหลือเกิน ทว่าก็เหมือนเช่นทุกครั้ง เธอได้ยินเพียงเสียงแผ่วๆ คล้ายแว่วมากับสายลม ก่อนจะเลือนหายไปโดยไม่ทราบที่มาที่ไป

ขณะที่ภพพลอยกำลังฉงนกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทับทิมก็ก้าวลงมาจากบันไดโค้งวนฝั่งขวามือของเด็กสาว เมื่อเห็นอีกฝ่ายหันซ้ายหันขวาเหมือนหาสิ่งแปลกปลอมรอบกาย จึงทักทายกลัวเสียงหัวเราะด้วยความเอ็นดู

“ว่ายังไงจะภพพลอย วันนี้มาหาน้ำแต่เช้าเชียวนะ แล้วนั่นกำลังมองหาอะไรอยู่หรือเปล่าเอ่ย”

น้ำเสียงมีเมตตาของทับทิมดึงภพพลอยออกจากความฉงนสนเท่ห์ในที่มาแห่งเสียงปริศนา หญิงสาวหันกลับมาให้ความสนใจหญิงรุ่นราวคราวเดียวกับมารดาของเธอ ซึ่งกำลังก้าวลงจากบันไดโค้งวนตรงหน้า ทับทิมยังคงความสวยภูมิฐานสมฐานะผู้อำนวยการโรงเรียนเอกชนชื่อดังอันดับหนึ่งของย่านนี้ ใบหน้าสวยเปี่ยมไปด้วยความปราณีสมกับที่เป็นเจ้าของโรงเรียน ซึ่งต้องรับผิดชอบชีวิตเด็กนักเรียนและครูกว่าพันชีวิต หากไร้ซึ่งความเมตตาปราณี คงจะบริหารบุคลากรมากมายแบบนี้ไม่ได้อย่างแน่นอน

ภพพลอยสายตีสระแห่น้ำคำปฏิเสธรพลากระพุ่มมือไหว้ภรรยาเจ้าของคฤหาสน์ด้วยกิริยาอ่อนน้อมก่อนจะเอ่ย

“สวัสดิ์ค่ะคุณน้ำทับทิม คุณตาคุณยายให้ภพเอากุ้งแม่น้ำมาส่งให้คุณรัตติกาลค่ะ แม่พิมพ์ให้คนนำมาจากอยุธยาตั้งแต่เช้าตรู่ ท่านโทร. มากำชับว่าให้รับนำมาให้คุณรัตติกาลเธอทั้งยังสดๆ จะได้ทำข้าวต้มกุ้งให้คุณน้ำทับทิมกับคุณน้ำภริยารับประทานในตอนเช้านี้เลยค่ะ”

“พิมพ์นี่น่ารักจริง เดี่ยวน้ำจะต้องโทร. ไปขอขอบใจแม่หลานเสียหน่อยแล้ว อุตสาห์นึกถึงน้ำ แต่ดูเหมือนวันนี้คุณน้ำภริยของหนูจะไม่มีลาปาก เพราะถูกโรงพยาบาลโทร. มาเรียกตัวไปแต่เช้ามีดที่เดียว”

ทับทิมบอกพลางยิ้มอ่อนโยน

“แม่พิมพ์ฝากความคิดถึงมาถึงคุณน้ำทั้งสองด้วยค่ะ” ภพพลอยเอ่ยพร้อมกับยิ้มบางๆ ให้ทับทิม

“เอาไว้คุณน้ำผู้ชายของหนูว่างจากงานเมื่อไหร่ น้ำจะต้องชวนไป

เที่ยวหาพิมพ์ที่อยู่ยาบ้างเสียแล้ว” ทับทิมกล่าวพลางเดินไปที่ตู้โชว์ไม้สักพร้อมกับปิดเครื่องเสียงก่อนจะหันกลับมาเฝ้ากับหญิงสาวอีกครั้ง

“นำไฉนจากรัตติกาลว่าจบมอต่อห้าแล้วหนูภาพตั้งใจจะเรียนต่อสายสื่อสารมวลชนหรือจ๊ะ”

“คะคุณน้า” ภาพพลอยตอบคำถามของทับทิมแต่แอบซ่อนสายตาและใบหน้าแดงก่ำด้วยความเขินอายไว้ เกรงจะถูกผู้ใหญ่อึดใจถึงแรงบันดาลใจที่ทำให้เธอเลือกเรียนต่อทางด้านนี้

“หนูภาพอยากเป็นนักรับหนังสือพิมพ์หรือลูก ชอบงานทำข่าวหรือกร...” ทับทิมเอียงคอเล็กน้อยขณะทอดสายตาอ่อนโยนมองเด็กสาวพร้อมเฝ้าถามด้วยความสนใจ

“คะ” ภาพพลอยตอบสั้นๆ แต่ใจเต้นโครมครามเมื่อนึกถึงคนที่เป็นแรงบันดาลใจคนสำคัญให้เธออยากเป็นนักข่าว

ทับทิมมอยิ้มขึ้นท่าทางชื่นอายของหลานสาว เธอได้ไฉนจากรัตติกาลว่าภาพพลอยแอบชอบนายทหารหนุ่มยศร้อยเอกนามว่า รอยสยามที่เป็นหลานชายพันเอกหลวงเกษมศักดิ์ ราชโยธิน อดีตช่างภาพส่วนพระองค์ที่รับใช้ราชการมาตั้งแต่รุ่นหนุ่มเมื่อครั้งสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 กระทั่งท่านเกษมศักดิ์เกษียณอายุราชการ รอยสยามซึ่งเป็นทายาทจึงมีโอกาสดำเนินไปสืบต่อความจงรักภักดีด้วยการถวายงานรับใช้แทบเบื้องพระยุคลบาท ในฐานะหนึ่งในช่างภาพที่ทำหน้าที่ถ่ายทำภาพยนตร์เคลื่อนไหวเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจ

“เป็นผู้หญิงยิงเรื่องจะเรียนเป็นนักข่าวมันจะดีหรือจ๊ะ แม่พิมพ์ของหนูเขาอนุญาตหรือลูก” ทับทิมเฝ้าด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“อนุญาตคะคุณน้า แม่สอนให้ภาพเลือกที่จะเรียนตามที่ใจรัก แม่บอกว่าถ้ารักชอบในสิ่งที่ทำเราจะมีความอดทน แม้สิ่งที่ทำจะยากลำบากแค่ไหนเราก็จะสามารถทำจนบรรลุผลสำเร็จได้คะ” ภาพพลอยตอบอย่างฉะฉานและภาคภูมิใจในคำสั่งสอนของมารดา

“สมกับเป็นคำสั่งสอนของพิมพ์จริงๆ แม่ของหนูเขาหัวสมัยใหม่ ก่อนข้างมีความคิดก้าวไกล หนูโชคดีที่เกิดเป็นลูกสาวของพิมพ์” ทับทิมเอ่ยพลางระลึกถึงเพื่อนรักอย่างมีความสุข

“ป้านี้คุณรัตติกาลคงเตรียมอาหารเรียบร้อยแล้ว คุณนำทับทิมจะให้พาไปบอกเด็กๆ ให้ยกสำรับมาตั้งที่นี่ หรือว่าคุณน่าจะไปรับประทานที่เรือนราชพฤกษ์ดีคะ”

ภพพลอยเอ่ยถามเมื่อเหลือบมองเวลาบนหน้าปัดนาฬิกาที่ตัวเรือนทำจากไม้สีน้ำตาลแดง เป็นนาฬิกาควอตซ์หน้าปัดสีขาว ตัวเลขอารบิกสีดำ หน้าปัดกระจกมีลายประดับสีทอง กลไกการทำงานแบ่งเป็นสองส่วนคือ ส่วนของตัวนาฬิกาและลูกตุ้มแกว่ง

“ไปกินที่เรือนนั้นดีกว่าจ๊ะ หนูพาอยู่กินข้าวต้มเป็นเพื่อนน้ำก่อนก็แล้วกันนะจ๊ะ” ทับทิมเอ่ยชวนเสียงอ่อน เธอมีเรื่องที่ยังอยากคุยกับภพพลอยอีกมาก จึงไม่ยอมให้เด็กสาวหลบเลี่ยงด้วยการหนีกลับบ้านก่อน

“คะคุณน้า” ภพพลอยรับคำง่าย ๆ ก่อนจะเดินตามหญิงรูปร่างงดงามสมัยผ่านประตูไม้สักออกไป

กาลเวลาในบ้านอรุณสุนทรหยุดนิ่งเมื่อสองสาวต่างวัยพากัน
เดินผ่านบานไม้สลักลายวิจิตรไปจนลับสายตา เสียงเพลงแผ่วหวานจากเทปแคสเสตต์ลับเดิมพลันบรรเลงขึ้นเองโดยอัตโนมัติ ม้วนเทปเดินเบาๆ ถ่ายทอดบทเพลงพระราชนิพนธ์จากการขับร้องของนักร้องเสียงดีราวกำลังจะขับกล่อมสตรีสูงวัย ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้โยกที่ขยับเบาๆ อยู่ข้างหน้าต่าง ไม่ไกลจากตู้ไม้สักที่วางเครื่องเสียง

*“In wonderland of love with you, the rainbow gleams
and roses bloom.*

You are the lovely bride, and I, the happy groom.

But the wonderland of love is just a dream of love for you.

Each day, I dream of love, I dream of you.

Your eyes are heaven's bless; Your smile brings happiness.

I find a cosy room, a home for two

With roses all in bloom, and lovely you."

ใบหน้าของสตรีสูงวัยคนดังกล่าวไม่ได้ผิดเพี้ยนไปจากในรูปถ่ายที่ติดอยู่บนผนังกลางโถงบันไดเลยแม้แต่น้อย นางนุ่งห่มด้วยชุดไทยงดงาม เสื้อแพรไหมสีเขียวโศกแขนยาวพองฟู จับจีบเข้ารูปที่เอว ทับด้วยใจกระเบนลายดอกพิกุลสีเม็ดมะปรางสุก รัดด้วยเข็มขัดทองงามอร่าม สร้อยคอทองคำเส้นใหญ่เขวนพระเลี่ยมทองคล้องอยู่ในลำคอ ข้อมือข้างหนึ่งสวมกำไลทองวงเล็ก นิ้วนางข้างซ้ายสวมแหวนทรงหนพเก้าที่ได้รับพระราชทานจากเสด็จในวังเมื่อครั้งขอเข้ารับประทานน้ำสังข์ในวันวิวาห์กับท่านเจ้าพระยาอรรธสุหนทร

สตรีร่างเล็กบางเกล้ามวยมุ่นไว้ตรงท้ายทอยแบบสตรีตะวันตก วงหน้ารูปไข่แม้จะมีริ้วรอยแห่งวันเวลาปรากฏ แต่มีอาจบดบังความงามที่เคยเฉิดฉายในอดีตได้ ดวงตาคมลึกฉายแววความเข้มงวด เจ้าระเบียบริมฝีปากบางหุบสนิท บ่งบอกถึงความถือตัวอยู่ไม่ใช่น้อย ร่างไร้สังขารสิงสถิตอยู่ในคฤหาสน์หลังงามหลังนี้มานับเนิ่นนาน ผ่านวันและเวลามาตั้งแต่สิ้นรัชพวจนปัจจุบัน นางนั่งเอนกายด้วยท่าทางสบายๆ ทอดอารมณ์ไปกับบทเพลงที่เปลี่ยนท่วงทำนองและเสียงนักร้องไปตามยุคสมัย แต่ก็ยังคงความไพเราะไว้ไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย

"In my kingdom of dreams, you are my queen.

*The joy is waking me; I'm lost in reverie
So heaven, please -
Please don't let me just dream.
Please make my dream come true."*

“คุณพูดซ้อนเรื่องามไม่ต่างจากในอดีตเลยนะเจ้าคะคุณหญิง”
สตรีสูงวัยอีกคนหนึ่งพับเพียบอยู่ข้างๆ แก้อืโยกเอ่ยขึ้นหลังสิ้นสุดเสียงขับร้องบทเพลง พลังซ้อนตาขึ้นมองผู้เป็นนายอย่างจริงจัง แววตาสดใสขัดแย้งกับวัยที่ควรจจะร่วงโรยไปตามกาลเวลา น่าแปลกที่ในแวตาของหญิงคนนี้ก็กลับยังมีความเป็นเด็กซุกซ่อนอยู่ เสื้อผ้าที่นุ่งห่มก็แตกต่างกับผู้เป็นนายอย่างสิ้นเชิง พะยอมแต่งตัวสวยตามสมัยด้วยชุดเสื้อคอระบาย แขนกลีบบัวเข้ารูปลายดอกไม้สีหวาน สอดไว้ในกระโปรงบานยาวแค่ว่า

“พูดซ้อนในร่างของเด็กภาพพลอยดูเข้มแข็ง ไม่มีทีลิจัดเหมือนแม่พูดซ้อนของฉันนั้นนะพะยอม” คุณหญิงผู้เป็นนายเอ่ยอย่างเอ็นดูเด็กสาวที่กำลังถูกกล่าวถึง

“น่าจะเป็นเพราะการเลี้ยงดูนะเจ้าคะ คุณพิมพ์เธอเลี้ยงดูคุณหนูมาอย่างไรให้อิสระในการตัดสินใจ คุณหนูเธอเลยได้รับการถ่ายทอดลักษณะนิสัยของคุณพิมพ์มาด้วย” หญิงสูงวัยที่ถูกเรียกว่าพะยอมเอ่ยตอบ

“หล่อนกำลังว่ากระทบว่าฉันเลี้ยงลูกแบบลิตรอนอิสระรี...แม่-พะยอม” คุณหญิงยู่ล่นชำเลื่องมองคนสนิทด้วยความหม่นไส้

“มิได้เจ้าคะคุณหญิง อิฉันแค่จะพยายามอธิบายว่าอะไรคือสาเหตุให้คุณภาพพลอยแตกต่างจากคุณพูดซ้อนเท่านั้นเองเจ้าคะ” พะยอมรีบปฏิเสธเสียงร่ว เพราะเกรงว่าคำพูดของตนจะทำให้ผู้เป็นนายเข้าใจผิด

“ฮึ...ไม่ต้องมาทำเป็นรีบแก้ตัวเลยหล่อนนะ แล้วไอ้ที่ฉันให้ช่วย

ไปสืบเรื่องที่ฉันอยากรู้” ได้รับความมาว่าอย่างไรบ้าง” คุณหญิงยี่สุ่นเอ่ยแล้วรอฟังคำตอบจากคนสนิทด้วยความใคร่รู้

“อฉันแน่ใจแล้วเจ้าค่ะว่าคุณภพลอยเธอแอบมีใจให้คุณรอยสยามเธอจริงๆ สองวันก่อนอฉันเห็นคุณหนูเธอแอบมองคุณรอยสยามตอนที่มารับประทานอาหารที่เรือนราชพฤกษ์กับเพื่อนของเธอเจ้าค่ะ” พะยอมยิ้มนัยเสียงใส

“เธอแน่ใจอย่างนั้นรี...พะยอม” คุณหญิงยี่สุ่นถามอย่างสนใจพาลงลุกขึ้นเบี่ยงตัวมามองคนใกล้ชิดพร้อมกับรอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

“มัน...เอ่อ...มันใจเจ้าค่ะ” พะยอมอ้อมแอ้มตอบผู้เป็นนาย

“ฉันขอภาวนาให้พ่อหนุ่มคนนั้นมีใจตรงกับแม่หนูภพลอยที่เถิดพะยอม” คุณหญิงยี่สุ่นทอดถอนใจด้วยความรู้สึกหนักในอก กังวลและห่วงใยดวงจิตของบุตรสาวที่กลับชาติมาเกิดในร่างของภพลอยอย่างเหลือเกิน

“กฎแห่งกรรมเจ้าค่ะ ทุกอย่างถูกลิขิตไว้ด้วยกรรมนะเจ้าค่ะ” พะยอมปลอบคุณหญิงของตนด้วยเสียงแผ่ว

ภพลอยเดินตามทับทิมผ่านตันราชพฤกษ์ต้นใหญ่ที่ปลูกไว้
ริมเรือนไม้หลังน้อย กลิ่นดอกมะลิมามากมายที่ปลูกรายล้อมกำจายความหอมจรรูใจ จนเธอเผลอสูดลมหายใจเข้าลึกเต็มปอด กระทั่งถึงเรือนราชพฤกษ์อายุเกือบร้อยปีที่สร้างจากไม้เท้า ตีเกล็ดแนวนอนทาสีฟ้าอ่อนสลายตาทั้งหลัง ตัดขอบวงกบประตูและหน้าต่างกระจกด้วยสีชาวยกพื้นสูงพอประมาณ จึงต้องมีบันไดทาสีขาวต่อกับรั้วระเบียงสีเขียวกันที่กันเป็นเฉลียง ด้านหน้าชนบททางเข้าออกด้วยเสาไม้สีขาวสองต้นเชื่อมติดหลังคาทรงปั้นหยาสี่เทา

แม้เรือนหลังนี้จะถูกสร้างมาเกือบร้อยปีแต่ก็ได้รับการซ่อมแซมและปรับปรุงตลอด กระทั่งถึงปัจจุบันถูกดัดแปลงเป็นร้านอาหารดำรับ

ชาววัง โดยรัตติกาลซึ่งมีศักดิ์เป็นลูกพี่น้องของภริษา แต่เท่าที่ภพพลอยทราบ ภริษากับทับทิมเลี้ยงรัตติกาลมาแต่เล็ก เพราะเพทาย มารดาของหญิงสาวนำมาฝากไว้ตั้งแต่รัตติกาลยังแบเบาะแล้วหายสาบสูญไปในขณะที่ภริษากับทับทิมเพิ่งจะแต่งงานกันได้ไม่นาน ดังนั้นรัตติกาลจึงเป็นน้องที่ถูกเลี้ยงดูมาราวกับเป็นลูกของผู้นำเนติธรซึ่งไม่มีบุตรสืบสกุล

คุณาสณ์อรรธสุนทรตั้งอยู่ในอาณาบริเวณกว้างขวาง ริมรั้วไปด้วยพรรณไม้นานาชนิด ด้านหน้าอาคารอยู่ติดถนน ส่วนด้านหลังมีเนื้อที่กว้างขวางทอดยาวไปจดริมแม่น้ำเจ้าพระยา ขณะที่เรือนราชพฤกษ์ตั้งเยื้องไปทางซ้ายมือของอาคารสามชั้นหันหน้าออกสู่ถนน เหมาะกับการเปิดเป็นร้านอาหาร และที่สำคัญ รัตติกาลมีฝีมือดีเยี่ยมในการปรุงอาหาร ประกอบกับทับทิมค้นเจอตำราอาหารสูตรชาววัง ซึ่งสารภี อดีตนางข้าหลวงในวังเก่าผู้เป็นยายของรัตติกาลจดบันทึกไว้และนำมามอบให้รัตติกาล แล้วยังได้แม่ครัวฝีมือดีอย่างเจิม ลูกสาวแม่เอิบ แม่ครัวเก่าแก่ของคุณาสณ์อรรธสุนทรมาช่วยงาน จึงทำให้มีลูกค้ามากหน้าหลายตาเข้ามาลิ้มรสอาหารตำรับชาววัง

รัตติกาลเดินอ้อมย้ายออกมาจากเรือนครัวในจังหวะที่ประตูร้านถูกผลักเข้ามาพอดี

“คุณแม่มาพอดีเลยคะ หนูกำลังจะให้เด็กยกข้าวต้มกุ้งไปตั้งสำหรับที่ตึกอยู่เขียว” เสียงสดใสของรัตติกาลกับรอยยิ้มประจบเรียกรอยยิ้มจากสองสาวที่เพิ่งก้าวเข้ามาได้เป็นอย่างมาก

“พอดียายหนูพาพลอยเขาแวะไปหักท้ายแม่ที่ตึก แม่ก็เลยชวนเขามากินข้าวเป็นเพื่อนเสียเลย เพราะคุณพ่อของลูกออกไปทำงานตั้งแต่เช้าตรู่ที่เดียววันนี้” ทับทิมเอ่ยกับหญิงสาวที่เธอเลี้ยงดูมาไม่ต่างจากลูกพลางทอดสายตาดูปราณีมองไปที่หน้าท้องนูนของรัตติกาลด้วยความอ่อนโยน

“ท่าทางเหมือนจะมีเคสแรงด่วนนะคะ ที่โรงพยาบาลคงโทร. มา

ตาม หนูเห็นคุณพ่อเหมือนจะรีบมาก” รัตติกาลเดินเข้ามาเกาะแขน ทับทิมพาเดินไปที่โต๊ะอาหาร

“คงจะเป็นแบบนั้นแหละจ๊ะ ว่าแต่วันนี้ที่ร้านเรามีเมนูอะไรแนะนำบ้างละ แม่ตั้งใจว่าจะเชิญคุณหญิงสีวิกามารับประทานอาหารกลางวันด้วยกันเสียหน่อย” ทับทิมเอ่ยถามพลางทั้งกายลงบนเก้าอี้ที่รัตติกาลเลื่อนให้

“คุณหญิงสีวิกา ราชโยธิน นะหรือคะคุณแม่” รัตติกาลเอียงคอเล็กน้อยขณะทอดสายตามองทับทิมด้วยความประหลาดใจก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ ทับทิม

คุณหญิงสีวิกา ราชโยธิน นั้นเดิมนามสกุลเนติธร ก่อนจะสมรสกับพลตำรวจเอกเทิดศักดิ์ ราชโยธิน คุณหญิงสีวิกาจึงขึ้นชื่อว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องกับ ภูริช เนติธร บิดาของคุณหญิงสีวิกาเป็นญาติผู้ใหญ่ของ พันตรีหลวงสิหราชเดช หรือเรื่องศักดิ์ เนติธร บิดาของภูริช และเป็นทายาทผู้ครอบครองสมบัติทั้งหมดของเนติธร หลังจากที่เรื่องศักดิ์เสียชีวิตและครอบครองเนติธรตัดขาดจากครอบครัวอรรถสุนทร ขณะที่ภูริชได้รับการเลี้ยงดูโดยคุณหญิงยี่สุ่น จึงขาดการติดต่อกับญาติทางฝ่ายบิดานับจากนั้นมา

ปัญหาระหว่างครอบครัวเนติธรกับอรรถสุนทรนั้นเป็นอดีตที่ทุกคนไม่ต้องการจะรื้อฟื้น กระทั่งคนรุ่นก่อนทยอยจากไป ทั้งคุณหญิงรัตนาวดี พระยาเนติธร และคุณหญิงยี่สุ่น ทำให้คนรุ่นหลังต่างพร้อมใจกันฝังและลบลืมเรื่องราวต่างๆ และความบาดหมางในอดีตไปจนหมดสิ้น

“ใช่จ๊ะ แม่อยากจะเลี้ยงตอบแทนที่คุณหญิงท่านซื้อขนมจากอังกฤษมาฝากเรายังไงละจ๊ะ” ทับทิมเอ่ย

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวหนูโทร. ไปเรียนเชิญท่านให้เองคะ ส่วนเรื่องอาหาร คุณแม่ไม่ต้องห่วงนะคะ หนูทราบว่าคุณหญิงท่านโปรดเมนูอะไรบ้าง เดี๋ยวหนูจัดการให้คะ” รัตติกาลขันอาสาอย่างแข็งขัน

“ขอบใจมากจ๊ะ...” ทับทิมยิ้มอ่อนโยนกับรัตติกาลก่อนจะหันมาทางหลานสาวที่ทิ้งตัวนั่งลงในฝั่งตรงข้าม

“วันนี้ไม่มีธุระที่ไหนใช่ไหมจะภาพพลอย อยู่ช่วยแม่รัตติกาลเตรียมอาหารไว้ต้อนรับเพื่อนของน้าก่อนได้ใช่ไหม”

“ได้ค่ะคุณน้า ก่อนจะมาหนูบอกตากับยายไว้แล้วค่ะว่าจะอยู่ช่วยคุณรัตติกาลเธอต่อเลย” ภาพพลอยตอบอย่างไม่ลังเล

“ใกล้กำหนดสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยแล้วไม่ใช่เธอจะภาพพลอยมาอยู่ช่วยฉันจะไม่เสียเวลาอ่านหนังสือหรือ” รัตติกาลเอียงคอเล็กน้อยขณะทอดสายตามองสาวรุ่นน้อง

“ภาพอ่านก่อนมาแล้วค่ะคุณรัตติกาล ภาพต้องตื่นมาอ่านหนังสือตั้งแต่เช้ามีตทุกวันอยู่แล้วค่ะ” เธอตอบเสียงอ่อนหวานเอื้อมมือคว้าซองมาวางลงในซามข้าวต้มกึ่งวันหลุยส่งกลิ่นหอมเตะจมูกที่เจิมยกออกมาเสิร์ฟ

“แน่ใจแล้วนะว่าจะเลือกเรียนสื่อสารมวลชนจริงๆ ไม่ใช่เลือกตามอารมณ์เพื่อฝันลมๆ แล้งๆ ของเราหรอกนะ เพราะเรื่องเรียนไม่ใช่เรื่องเล่นๆ มันหมายถึงอนาคตของชีวิตเราทั้งชีวิต เธอควรเลือกเรียนให้ตรงตามความถนัด เลือกตามที่เรารัก ไม่ใช่เพราะเรื่องอื่น” รัตติกาลเตือนสติสาวรุ่นน้องตามประสาคนรักใคร่ชอบพอและมีความหวังดีให้กันและกัน

“ที่ภาพเลือกเรียนทางด้านนี้เพราะภาพรักการถ่ายภาพ ภาพเคยฝันว่าสักวันภาพที่ภาพถ่ายจะมีประโยชน์แก่คนที่ภาพทำ และภาพเลือกงานข่าวค่ะคุณรัตติกาล” ภาพพลอยตอบอย่างมั่นใจ

“ไม่ใช่เพราะลูกชายคุณหญิงสีริกาเป็นแรงบันดาลใจหรอกนะ” รัตติกาลกระเช้าสาวรุ่นน้องที่กำลังตักข้าวต้มเข้าปาก ทำให้ฝายนั้นเกือบล้นล้นเพราะคำถามของเธอ

“คุณรัตติกาลพูดอะไรคะ ทำไมเขาต้องเป็นแรงบันดาลใจของภาพด้วยละ” ภาพพลอยซ่อนหน้าแดงกำหลบสายตาทับทิม

“เพราะฉันเห็นเธอแอบมองเขาตาละห้อยอยู่นะสิ แล้วคุณรอ-

สยามเธอก็เป็นช่างภาพ เธอเลยอาจจะเอาความรู้สึกผิวนี่ไปตัดสลับใจ
เลือกเรียนสื่อสารมวลชนยังไงละ” รัตติกาลเอ่ยตามตรงอย่างที่ใจคิด

“แม่คิดว่าหนูภาพพลอยไม่ใช่คนที่จะตัดสลับใจโดยไม่ได้ไตร่ตรอง
ให้รอบคอบหรอกนะจ๊ะรัตติกาล ถ้าภาพพลอยตัดสลับใจที่จะเรียนสื่อสาร
มวลชนก็ยอมแสดงให้เห็นแล้วว่าน้องเลือกอย่างมีสติที่สุดแล้ว”

“หนูก็แค่ไม่อยากให้ภาพพลอยตัดสลับใจพลาดเหมือนหนูเท่านั้น
เองค่ะ” ความเจ็บช้ำลึกๆ ทำให้รัตติกาลเอ่ยตามที่รู้สึก

ทับทิมถอนหายใจยาวอย่างเห็นใจและเข้าใจรัตติกาล

ภาพพลอยถึงกับพูดไม่ออกไปเช่นกัน เธอพอจะทราบถึงความ
ทุกข์ของรัตติกาล แต่ก็ทำได้แค่เป็นกำลังใจให้เท่านั้น เด็กอย่างเธอคง
ไม่อาจหาญไปปลอบโยนสาวรุ่นพี่ จิ้งรีบซ่อนสายตาก้มหน้าก้มตา
รับประทานข้าวต้มในซามต่อโดยไม่พูดไม่จา

“หนูขอตัวไปโทร. เชิญคุณหญิงสิริวก่อนนะคะ” รัตติกาลหันไป
เอ่ยกับทับทิม เมื่อคิดขึ้นได้ว่าไม่ควรจะทำลายบรรยากาศบนโต๊ะอาหาร
ก่อนจะหันไปหาภาพพลอย “ฝากคุณแม่ด้วยนะคะ”

“ค่ะ” ภาพพลอยรับคำพาลงมองตามร่างอ้วนอ้ายของรัตติกาลที่
เดินเข้าไปในห้องด้านหลัง

“แม่รัตติกาลเขาเป็นคนเข้มแข็ง ลักวันเขาจะทำได้เอง” ทับทิมเอ่ย
เบาๆ หลังจากวางช้อนและยกแก้วน้ำขึ้นจิบ

หลังมื้ออาหารเช้า ภาพพลอยเดินไปส่งทับทิมที่เรือนใหญ่ก่อน
จะขอตัวกลับมาช่วยรัตติกาลจัดเตรียมอาหารต้อนรับคุณหญิงสิริวกา
ภายในครัวขนาดกลางตกแต่งอย่างเป็นระเบียบ เครื่องไม้เครื่องมือ
ในการทำอาหารถูกจัดวางให้สะดวกแก่การใช้งาน พื้นกระเบื้องในครัว
สะอาดสะอ้านจนเด็กเพียร หรือไอ้เพี้ยนของคุณหญิงยี่สุ่นนั่งเล่นนอนเล่น
เกลือกกลิ้งได้อย่างสบายใจ โดยไม่มีใครมองเห็นเด็กชายผมจุกที่นุ่งโจง

รัดเข็มขัดทอง ไม่สวมเสื้อ มีเพียงสังวาลสีทองสะพายพาดไขว้ทับกันเท่านั้น เพียรถูส่งมาสวดมนต์เรื่องราวของภพพลอย เด็กชายจึงตามติดหญิงสาวไม่ห่าง

เจิมกำลังเตรียมทำผักกาดผัดปลาเค็มชุบไข่ทอด ซึ่งทราบจากรัตติกาลว่าเป็นหนึ่งในอาหารโปรดของคุณหญิงสีวิกากับรอยสยาม โดยมีภพพลอยเป็นลูกมือ หญิงสาวค่อยๆ เด็ดยอดอ่อนของซอผักกาดยาวประมาณหนึ่งคืบอย่างบรรจง ก่อนจะนำไปล้างจนสะอาดแล้วย่นให้เจิม แม่ครัวใหญ่เทน้ำใส่หม้อตั้งจนร้อนและใส่เกลือ ก่อนจะนำผักที่ภพพลอยย่นให้ลงลวก พอผักอ่อนตัวจึงตักขึ้นใส่ลงในอ่างน้ำเย็นพอท่วม เมื่อหญิงสาวถามเจิมว่าทำไมถึงต้องทำเช่นนี้ ก็ได้คำตอบว่าเพื่อให้ผักสดเรียกว่าคงความสดของผักด้วยน้ำเย็นทันที จะทำให้ผักคงความเขียวสวยไว้ได้นาน

เจิมสอนให้ภพพลอยนำปลาเค็มมาแล่กระดูกกลางออกแล้วหันเป็นสี่เหลี่ยมพองาม ก่อนจะหันไปตั้งกระทะบนเตาที่ไฟอ่อนๆ รอให้น้ำมันเดือด จากนั้นเจิมก็หันไปตอกไข่ใส่ชาม ตีพอแตกและนำมาใส่ในชามปลาเค็มที่แล่เรียบร้อยแล้วจึงนำไปทอดในน้ำมันที่เดือดพอดี ด้วยการตักใส่ทีละชิ้นพอเหมาะกับน้ำมัน เรียกว่าทุกขั้นตอนเป็นไปอย่างประณีตบรรจง จากนั้นก็พักไว้รอเวลาปรุงเมื่อแขกเดินทางมาถึง

เจิมเริ่มประกอบอาหารจานที่สองด้วยการนำไก่ไปล้างและแกะกระดูกออก ขณะที่ภพพลอยรับหน้าที่ปอกเปลือกขมิ้นขาวและนำมาแกะสลักพอกำสำหรับทำแกงเผ็ดไก่ขมิ้นขาว

เมื่อเจิมนำไก่ขึ้นพักไว้แล้วก็หันไปโขลกพริกแกง ระหว่างนั้นภพพลอยก็แอบเก็บรายละเอียดสิ่งที่เจิมทำได้ พร้อมกับคิดว่าสักวันคงมีโอกาสทำอาหารเหล่านี้ด้วยตัวเองเพื่อคนที่เธอแอบพึงใจ

“พริกแกงใส่อะไรบ้างคะพี่เจิม เพื่อภพจะจำไปทำให้แม่พิมพ์ิมบ้าง” หญิงสาวถามเบาๆ

“ก็มีพริกชี้หนู พริกชี้ฟ้าเขียว หัวหอม ตะไคร้ ผีวมะกรูดนั้นฝอย
เอามาแล้วก็โขลกให้ละเอียดเท่านั้นเองค่ะ” แม่ครัวฝีมือดีตอบอย่าง
ไม่หวงวิชา

“จะจำไว้ทำให้น้ำพริกชิมหรือจะเก็บไว้ทำให้ใครชิมกันแน่ฮะภาพ”
รัตติกาลกระซิบเบาๆ ด้วยความเอ็นดู

“ภพจะจำเอาไว้ไปทำให้คุณพ่อคุณแม่รับประทานจริงๆ ค่ะคุณ
รัตติกาล” ภาพพลอยเขินจนหน้าแดง

2

แอบรัก

คุณหญิงสีวิกา ราชโยธิน นั่งสนทนากับทับทิม โดยมีรอยสยาม

บุตรชายเพียงคนเดียวของท่านนั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วย คุณหญิงวัย 48 ปี ยังคงเค้าความงามไว้อย่างสมวัย ใบหน้าแต่งแต้มสีสันด้วยฝีมือประณีต ทำให้มารดาของรอยสยามดูอ่อนวัยกว่าความเป็นจริง

“ความจริงคุณทับทิมไม่จำเป็นต้องเกรงใจพี่หรือท้าวของเล็กน้อยเท่านั้นเอง” คุณหญิงสีวิกาทอดน้ำเสียงเอื่อยอย่างอ่อนโยน

“แต่คุณพี่ก็น่าใจคิดถึงดิฉัน อีกอย่างเราสองคนก็ไม่ได้สนิทกันนานเหลือเกิน ดิฉันเลยถือโอกาสนี้ขอเลี้ยงขอบพระคุณคุณพี่เสียเลยยังงัยคะ” ทับทิมยิ้มบางๆ

“พี่ได้ยินชื่อเสียงเรื่องฝีมือการทำอาหารของแม่ครัวที่เรือนราช-พฤกษ์มานานแล้ว แต่ยังไม่มีโอกาสมาลองชิมเสียที มีแต่พ่อรอยสยามนั้นแหละเขามาบ่อยๆ” คุณหญิงหันไปพยักพยอกกับบุตรชาย

“เพื่อนๆ ของผมติดใจฝีมือการทำอาหารของแม่ครัวที่นี่ทุกคนครับ มีเวลาวางเป็นได้ชวนกันมาเสมอ” ชายหนุ่มเอ่ยเบาๆ

“น่าต้องขอบใจหลานกับเพื่อนๆ แทนแม่รัตติกาลด้วยที่พากันมาอุดหนุนเรือนราชพฤกษ์ของเรา”

ทับทิมมองชายหนุ่มด้วยสายตาอ่อนโยนพลางนึกชื่นชมในความงามสง่าของรอยสยาม จากเด็กชายหน้าตาน่ารัก เลื้อยมาตัวน้อยๆ

เปลี่ยนเป็นชายหนุ่มรูปร่างกำยำสง่างามอย่างชายชาติทหาร ประกอบเข้ากับใบหน้าคมคายและสายตาส่อนโยนก็มีอิทธิพลมากพอที่จะดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม ทับทิมจึงไม่แปลกใจเลยว่าทำไมภพพลอยถึงให้ความสนใจชายหนุ่มคนนี้เป็นพิเศษจนคนรอบข้างสังเกตเห็นได้

ประตู่เชื่อมต่อกับครัวถูกเปิดเข้ามา ภพพลอยล่ำเลียงถาดอาหารออกมาจากด้านในในจังหวะที่ทับทิมกำลังนึกชื่นชมบุคลิกของรอยสยามอยู่ที่เดียว

หัวใจของสาวน้อยเต้นโลดเจกเช่นทุกครั้งที่ได้พบชายหนุ่มผู้นี้ ใบหน้าสวยแดงปลั่งส่อพิรุณในใจจนต้องรีบก้มหน้าซ่อนสายตาสื่ออกจากรู้อาหารขึ้นจัดเรียงบนโต๊ะท่ามกลางสายตาสามคู่ที่กำลังมองเธออยู่ด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกัน

ทันทีที่วางจานอาหารลงบนโต๊ะเรียบร้อย ภพพลอยก็เตรียมจะเลี้ยวเข้าไปในครัวตามเดิม ถ้าไม่ติดที่ทับทิมเรียกไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่งไปจ๊ะภพพลอย มาสวัสดิ์คุณหญิงสิริกากับพี่รอยสยามก่อนสิ”

คุณหญิงสิริกาหันไปมองเด็กสาวที่ถูกเรียกด้วยความสนใจ กวาดสายตาสำรวจเร็วๆ อย่างสังเกตสังกาพลางเอ่ยถามทับทิม

“ชื่อแปลกดีนะคะ หลานสาวคุณทับทิมหรือคะ”

“ค่ะคุณพี่ ลูกสาวเพื่อนสนิทของดิฉันเองค่ะ ชื่อภพพลอย กิตติกานนท์” ทับทิมแนะนำเสียงอ่อน

ภพพลอยกระพุ่มมือไหว้หญิงวัยกลางคนด้วยกิริยานอบน้อม ก่อนจะก้มหน้าด้วยความเขินอายขณะไหว้ชายหนุ่มที่ตนเองให้ความสนใจ ภพพลอยไม่เคยลืมพี่ชายใจดีคนนี้ แม้ว่าเขาจะจำเธอไม่ได้ตามที่เคยสัญญากับเธอไว้ก็ตาม

รอยสยามอมยิ้มขึ้นอาการซ่อนหน้าหลบสายตาของเด็กสาว ท่าทางเคอะเขินของเธอสร้างความเอ็นดูให้นายทหารหนุ่มจนกลืนยิ้มไว้

ไม่ได้

“กิตติกานนท์สายไหนดะ บังเอิญพี่สะใภ้ดิฉันก็นามสกุลเก่า กิตติกานนท์เหมือนกัน ตระกูลนี้เขากว้างขวางใช้เล่นนะ” คุณหญิงสีวิกรมอง เด็กสาวพลางเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสนใจ

“ตายจริง...โลกกลมจริงเชียว คุณพ่อหนูภาพเขาอยู่อยุธยาละ เป็นเจ้าของกิจการเรือบรรทุกสินค้าและกิจการขนส่งสินค้า แต่ดิฉันไม่ทราบจริงๆ ว่าเป็นกิตติกานนท์สายไหน และเกี่ยวข้องกับพี่สะใภ้คุณพี่ทางไหน” ทับทิมเอ่ย

“คุณพ่อหนูชื่ออะไรจ๊ะ เอาไว้กลับไปป้าจะต้องถามพี่สะใภ้ว่ารู้จัก คุณพ่อของหนูไหม เพื่อเป็นญาติกันจะได้ติดต่อกันไว้ นะลูกนะ” คุณหญิงสีวิกาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเอื้อเอ็นดูเพราะถูกชะตาในตัวเด็กสาว

“คุณพ่อหนูชื่อพนาละ พนา กิตติกานนท์” ภาพพลอยตอบเบาๆ

“จะ...แล้วถ้าได้ความยังงี้ป้าจะโทร. มาบอกคุณน้าทับทิมของ หนูนะจ๊ะ” คุณหญิงสีวิกาเอ่ยอ่อนโยนพลางทอดสายตามองหญิงสาว ด้วยความพึงพอใจ

“ละ” ภาพพลอยตอบสั้นๆ เตรียมเสียงจะหลบไปอยู่ในครัวเพื่อ แอบชื่นชมชายหนุ่มเงียบๆ ลำพอง ถ้าไม่ติดคุณหญิงสีวิกาเอ่ยขึ้นด้วย น้ำเสียงปรานีเสียก่อน

“อยู่กินข้าวกับป้าและพี่รอยสยามก่อนสิลูก อีกเดี๋ยวแม่รัตติกาล ก็คงจะเสร็จงานแล้วเหมือนกัน”

“มานั่งกับน้ามาลูก” ทับทิมพยักหน้าเบาๆ พร้อมกับเอ่ยเรียก หญิงสาวให้มานั่งข้างกาย

ภาพพลอยก้มหน้าก้มตาเดินมาทั้งกายลงนั่งบนเก้าอี้ข้างๆ ทับทิม อย่างว่าง่าย หัวใจสาวน้อยเต็นแรงในจังหวะเดียวกับท่าเต้นสเตปฮิต ของ เอลวิส เพรสลีย์ ราชาโรกแอนด์โรลชื่อดังก้องโลกที่เพิ่งเสียชีวิต ไปเมื่อไม่นานมานี้

“ปีนี้เรียนปีอะไรแล้วจะเหี้ย บ้าเดาว่ายังไม่จบมอศอห้าไหม”
คุณหญิงสิริกษัตริย์ถามอย่างให้ความเป็นกันเอง

“จบปีนี้ค่ะ” เธอตอบเบาๆ

“แล้วตั้งใจไว้หรือยังว่าจะสอบเข้าที่ไหน” มารดาของรอยสยาม
ถามด้วยน้ำเสียงเอ็นดู

“หนูตั้งใจว่าจะเรียนมหาวิทยาลัยใกล้บ้านนี้แหละค่ะ” เธอตอบ
ด้วยเสียงฉะฉาน

“ธรรมศาสตร์สินะ” คุณหญิงสิริกษัตริย์มบางๆ พลงเอ่ยถามต่อ
เพื่อลดอาการเกร็งของหญิงสาวซึ่งท่านเข้าใจความรู้สึกในขณะนี้ของ
เธอเป็นอย่างดี

“แล้วหนูพัตต์สินใจจะเลือกเรียนคณะอะไรละ”

ภาพพลอยยายที่จะบอกความตั้งใจของตนแก่คุณหญิงสิริกษัตริย์
และกลัวท่านจะซักต่อให้เธออึ้งนวยใจ

“แม่ภาพเขายากเป็นนักหนังสือพิมพ์ค่ะ คงเลือกเรียนคณะ
วารสารศาสตร์” ทับทิมช่วยตอบแทนหญิงสาว

“ทำไม่ถึงอยากเป็นนักหนังสือพิมพ์ล่ะจะ ชอบงานข่าวรี” คุณหญิง
สิริกษัตริย์ถามหญิงสาวด้วยความสนใจ

“ค่ะ หนูชอบถ่ายภาพ ตอนแรกก็แค่ฝึนอยากจะเป็นช่างภาพค่ะ
กระทั่งได้ติดตามสารคดีเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้เห็นพระองค์โปรดการถ่ายภาพ และภาพฝีพระหัตถ์
เหล่านั้นก็ถูกนำมาใช้ประโยชน์ในการวางแผนแก้ไขเหตุการณ์ต่างๆ ของ
บ้านเมือง พระองค์คือแรงบันดาลใจที่ทำให้หนูอยากเดินตามรอย
พระบาทของพระองค์ท่านค่ะ หนูหวังว่าสักวันภาพถ่ายฝีมือหนูจะ
สร้างสรรค์ประโยชน์เพื่อชาติบ้านเมืองของเราได้ไม่มากนักนะคะ”

คำพูดและความคิดของหญิงสาวทำให้อยู่สยามนั่งฟังด้วยความ
ฟังและสนใจ และทอดสายตาดูรอยสยามด้วยความประทับใจ

“ครั้งแรกบ๊าไม่เห็นด้วยเลยที่หนูอยากจะเป็นนักข่าว เพราะอาชีพนี้
 สุ่มเสี่ยงเกินไปสำหรับผู้หญิง แต่หลังจากได้ฟังเหตุผลของหนูแล้ว
 ปากกลับทิ้งและเปลอสันับสนุน ดีใจที่ได้กรุณาอยากทำประโยชน์ให้บ้าน
 เมือง” คุณหญิงสรีภิกายิ้มชื่นชมความคิดของหญิงสาว

“นี่ถ้าหนูภาพเป็นผู้ชาย ดิฉันคงจะต้องขอคำแนะนำจากคุณรอย-
 สยามเหมือนกันแหละค่ะ ว่าจะให้เขาไปเรียนต่อด้านไหนดีจึงจะได้ทำงาน
 ในหน่วยงานเดียวกับคุณรอยสยาม เพราะเด็กคนนี้เขาถนัดนักเรื่อง
 ภาพถ่าย ผลการเรียนหรือก็ดีมาก นี่ถ้าได้เป็นนายทหารก็อาจมีสิทธิ์
 ได้รับใช้ใต้เบื้องพระยุคลบาท เป็นเกียรติเป็นศรีแกวงศ์สกุลได้บ้าง”
 ทับทิมเอ่ยอย่างภาคภูมิใจในตัวบุตรสาวของเพื่อนรัก

“ผมมั่นใจครับว่าถึงน้องภพจะไม่ได้รับใช้ใต้เบื้องพระยุคลบาท
 ในฐานะช่างภาพในพระองค์ แต่สักวันภาพถ่ายฝีมือของน้องจะทำคุณ
 ประโยชน์ตอบสนองพระมหากษัตริย์คุณพระองค์ท่าน ที่ทรงเมตตา
 พสกนิกรชาวสยามทุกคนได้อย่างแน่นอนครับ” รอยสยามเอ่ยด้วย
 ความเอ็นดูหญิงสาว

ดวงตาอ่อนโยนของชายหนุ่มที่ทอดมองมานั้นทำให้หัวใจของ
 ภพพลอยพองโตราวลูกโป่งอัดลมจวนเจียนระเบิด เขินจนไม่กล้าเงย
 หน้าขึ้นสบตาคู่คม ได้แต่ซ่อนใบหน้ากลบเกลื่อนพิรุณในใจ

ท่าทางเอียงอายของภพพลอยทำให้กุมารทองตัวน้อยถึงกับเปิด
 ปากหาวเหมือนไก่ล้จะหลับ ไม่เข้าใจว่าทำไมคุณหญิงยี่สุ่นกับน้ำพระยอม
 จะต้องให้ตนมานั่งเฝ้าสังเกตท่าทีของภพพลอยกับรอยสยามด้วย ในเมื่อ
 ทุกครั้งผลก็ออกมาเช่นเดิม คือมีแต่ฝ่ายหญิงที่ดูจะมีใจให้ ขณะที่ฝ่ายชาย
 ดูจะให้ความเอ็นดูเธอในฐานะน้องเท่านั้น ไม่มีท่าทางพึงใจอย่างหนุ่มสาว
 เลยในดวงตาคู่คม

เพียรนั่งฟังทุกคนคุยกันอยู่อีกครู่ใหญ่ กระทั่งพินความง่วงไม่ไหว
 จึงลุกขึ้นสลัดแข้งสลัดขา แล้ววิ่งผ่านประตูออกไปโดยไม่ต้องเสียเวลา

เปิด จากนั้นเด็กชายก็วิ่งลัดสนามผ่านกอมะลิลาที่กำลังออกดอกบาน สะพรั่งส่งกลิ่นหอมรับลมร้อน หลบเงาแดดไปตามร่มเงาจามจุรีต้นใหญ่ ที่ทอดตัวแผ่กิ่งปกคลุมไปทั่ว โดยผ่านหน้านายผาด วิทยุณทาสผู้รักดี ของคุณหญิงยี่สุ่นที่นั่งอยู่ใต้ร่มจามจุรี

นายผาดคืออดีตจอมขมังเวทย์ผู้มีวิชากล้าแกร่ง รูปร่างกำยำสูงใหญ่ อย่างชายไทยโบราณ เป็นข้ารับใช้คุณหญิงยี่สุ่นตั้งแต่ครั้งยังมีชีวิต นั่งมอง कुमारเพียรที่วิ่งไปตามทางเดินแผ่นอิฐสี่เหลี่ยมทอดยาวไปจนจดด้านหลัง ของตัวอาคารที่ติดกับแม่น้ำเจ้าพระยา ที่มีศาลาริมน้ำกับบันไดเทียบเรือ สำหรับสัญจรทางน้ำอยู่ด้านหลัง ที่คุณหญิงยี่สุ่นกับพะยอมกำลังนั่ง รับประทานอยู่ในศาลา

กุมารตัวน้อยคลานเข้าเข้าไปนั่งใกล้ๆ กับพะยอมพลางเงยหน้าขึ้น มองคุณหญิงยี่สุ่น แล้วรายงานข่าวที่ถูกใช้ให้ไปสืบ

“คุณหญิงให้หนูไปนั่งเฝ้าคุณภาพพลอยกับคุณรอยสยามทำไมจะไม่เห็นจะมีอะไรเปลี่ยนไปเลย คุณรอยสยามก็ไม่เห็นจะมีท่าทางว่ามีใจ ให้คุณภาพพลอยเหมือนเดิม นั่นแหละ”

คุณหญิงยี่สุ่นถอนหายใจพลางละสายตาจากยอดพระปรางค์ ส่องามของวัดอรุณราชวรารามที่ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามก่อนทอดมองเด็กชาย พลางเอ่ยเสียงดู

“ไม่ต้องถาม ฉันใช้ให้ทำอะไรก็ทำไปตามนั้น แกมีหน้าที่เฝ้าดูและ มารายงานฉันเท่านั้นก็พอ” คุณหญิงยี่สุ่นเอ่ยเสียงขึง

เพียรก็ม้มหน้าและรีบคลานเข้าถอยหลังออกจากวงสนทนา และ ค่อยๆ เดินกลับไปตามทางเดิม

“คุณรอยสยามคนนี้ไม่เหมือนคุณเรื่องศักดิ์ของพวกเราเลยนะ เจ้าคะ” พะยอมเอ่ยเบาๆ ด้วยความหนักใจแทนหญิงสาวที่แอบหลงรัก รอยสยาม

“ใช่...ชาตินี้พ่อหนูมันจึงไม่มีท่าทีจะมีเยื่อใยให้แม่หนูภาพพลอย

เหมือนอย่างทีพื่อเรื่องคักดีเคยผูกสมัครรักใคร่ในตัวลูกสาวของฉันท
 เลยแม้แต่น้อย หรือนี้อาจจะเป็นเพราะเวรกรรมทีแม่พุดซ้อนทำร้าย
 จิตใจผัวไวกมาก ภพชาติใหม่จึงไมไ่ได้รับความไยดีจากพ่อหนุ่มนั้เป็นอย่าง
 ทีเป็นอยู่ในตอนนีัสะพะยอม” คุณหญิงผู้เป็นนายเอยขึ้นดั้วความรู้สึก
 สงสารหญิงสาว

ขณะที่พะยอมได้แต่ทอดถอนใจกับอดีตทีไม้อาจหวนกลับมาอีก
 ...ภาพของพุดซ้อน สาวน้อยวัย 18 ปี รูปร่างอรชร สวมชุดผ้าลูกไม้
 สีเปลือกลิ้นจี่แขนกุดยาวคลุมสะโพก นุ่งซิ่นสีเขียวโศกยาวคลุมเข่า
 สร้อยไข่มุกสามเส้นซ้อนทับกันอยู่ในลำคอ และทรงผมตัดเป็นลอนสวย
 ตามสมัยกีปรากฏขึ้นในแว้งค์ของบ่าวผู้รักดี

ในวันนั้นพะยอมสวมเสื้อผ้าตัวนสีเขียวโศกคอบัว แขนตุ้กตา
 พองยาวแคศอก นุ่งผ้าโจงกระเบนสีเลือดนก นั้พับเพียบอยู่ที่มุขประตู
 ไม้บานใหญ่ในพระอุโบสถวัดบวรนิเวศวิหาร

พุดซ้อนทรุดกายนั้ลงตามคำสั่งของคุณหญิงยี่สุน่เมื่อพระสวัสดี
 นั้ลงบนอาสนะสีแดงเข้ม

ด้านหลังของพระภิกษุรูปใหม่เป็นพระประธานสีทองอร่ามสององค์
 องค์แรกคือพระพุทธรูปหล่อโลหะขนาดใหญ่ทีงามวิจิตร กรมพระราชวัง-
 บวรมหาคักคิพลเสพ ได้อัญเชิญมาจากวัดสระตะพาน จังหวัดเพชรบุรี
 ส่วนอีกองค์หนึ่งนั้ประดิษฐานอยู่ดั้นหน้า เป็นพระพุทธรินสีทีงาม
 วิจิตรอีกเช่นกัน โดยอัญเชิญมาจากวัดพระศรีรัตนมหาธาตุ จังหวัด
 พิษณุโลก

“หลวงพี่บวชให้สบายใจนะเจ้าคะ ไมต้องเป็นห่วง นัองจะดูแลคุณแม่
 เอง” พุดซ้อนพนมมือชิดอกพาลงเอยกับพระพี่ชายดั้วน้ำเสียงอ่อนโยน

“พุดอะไรเียงนั้แหละแม่พุดซ้อน” คุณหญิงยี่สุน่หันไปปรามเสียง
 เรียบ

“ทำไมเล่าคะคุณแม่ หลวงพี่จะไ่ได้ไมต้องห่วง ตัดความกังวลตรนั้

ออกไปจะได้ศึกษาพระธรรมคำสอนอย่างจริงจัง”

พุดซ้อนน้อยอย่างจริงใจ เพราะรู้ว่าเหตุที่พี่ชายบวชนั้นเพื่ออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลครั้งนี้ให้อดีตคนรักผู้ล่วงลับ และคงหวังถ่ายบาปให้มารดาหลังมีเสียงโงะจั่นกันว่าที่อบเชยต้องตายเป็นเพราะมาคบหาสมาคมกับบุตรชายเจ้าพระยาอรรณพสุนทร

“แม่พุดซ้อน ลงไปคอยแม่ข้างล่างก่อน” คุณหญิงสั่งเสียงเบา ดวงตาคมลึกฉายแววดูอย่างชัดเจน

“คุณพุดซ้อนลงไปกับอิฉันก่อนเถิดเจ้าคะ” พะยอมซึ่งนั่งเฝ้าบอญ่านน้อยขึ้นเพราะรู้ใจคนเป็นนายดีว่าเริ่มไม่พอใจคำพูดของบุตรสาว

“โยมพุดซ้อน ลงไปก่อนเถิด ไม่ต้องกังวลเรื่องของหลวงพี่ขอบใจมาก” พระสวัสดิ์เอ่ยเสียงเรียบ

“เจ้าคะ น้องขออนุโมทนาบุญในครั้งนี้อย่างเจ้าคะ” พุดซ้อนกราบลงบนพื้นเสื่ออีกครั้ง จากนั้นจึงคลานเข้าถอยหลังออกมา โดยมีพะยอมคลานตามออกไปพร้อมกัน

สาววัยสิบแปดเดินไปนั่งบนม้านิมนต์หน้าพระอุโบสถใต้ต้นลำทมที่กำลังออกดอกสีขาวนวล ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ คลอเคล้าไปกับสายลม พะยอมเดินตามมายืนเคียงข้างอย่างเข้าใจความรู้สึกของคุณหญิงสาว

“ฉันรู้นะพี่พะยอม คุณแม่ไม่อยากให้หลวงพี่บวช”

“พูดกระไรแบบนั้นเจ้าคะคุณพุดซ้อน คุณหญิงท่านโมทนาสาธุกับกุศลครั้งนี้ของพระสวัสดิ์ เพียงแต่ท่านเป็นห่วงกลัวพระท่านจะไปจำพรรษาที่หัวเมือง”

“ถ้าเต็มใจให้บวช ทำไมคุณแม่ต้องขอร้องไม่ให้หลวงพี่ไปจำพรรษาที่หัวเมือง แล้วดูสิ งานบวชก็เสียมาก”

“คุณหญิงท่านเป็นห่วง อีกอย่างที่ไม่ใช่แขกมาในงาน เป็นเพราะพระท่านชอบบวชเสียจริงๆ เจ้าคะ”

พุดซ้อนทอดถอนใจกับการบวชของพี่ชายคนเดียว เพราะอยู่ๆ

พี่ชายก็เดินมาบอกที่หน้าห้องว่าจะบวช พอเธอถามถึงสาเหตุ พี่ชายจึงยอมเปิดปากเรื่องการตายของอบเชยกับแม่ ซึ่งสวัสดีเชื่อว่าคุณหญิงยี่ลุ่นผู้เป็นมารดามีส่วนรู้เห็นกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น เพียงแต่ไม่อยากพูดหรือถามให้มารดาขุนเคื่อง จึงตัดสินใจทำตามวิถีของตัวเอง

“หลวงพี่คงทำใจไม่ได้เรื่องอบเชยกับแม่”

“คงเป็นอย่างนั้นเจ้าค่ะ”

พะยอมทั้งกายลงบนโต๊ะไม้ตัวยาว เธอเองก็ต้องลุกขึ้นใส่บาตร กรวดน้ำอุทิศกุศลผลบุญให้วิญญาณทั้งสามดวงเช่นกัน เหตุการณ์ในวันนั้นเลยเถิดไปจนน่าตกใจ มีคนตายถึงสามศพ รวมถึงผาด หัวหน้าบ่าวฝ่ายชายที่เคยเป็นนักเลงหัวไม้สมัยหนุ่มรุ่นกระทง แต่พอมาบวชเรียนก็หันหน้าเข้าศึกษาทางโหราศาสตร์ ทำนายดวงชะตาคน เมื่อสึกออกมาเป็นคนงานของบ้านอรรถสุนทรก็ไม่ได้ทำนายให้ใคร แม้แต่ตัวเองที่ไปจบชีวิตในแม่น้ำเจ้าพระยา

“จริงๆ แล้วคุณแม่ไม่น่าห้ามหลวงพี่สวัสดีกับอบเชยไม่ให้รักกันเลย”

“ท่านคงเห็นว่าไม่เหมาะสมกันกระมังคะ ขึ้นให้คบหากันไปก็มีแต่จะพากันถอยหลังเข้าคลอง”

“คุณแม่ท่านเอาอะไรมาวัดว่าไม่เหมาะสม ในเมื่อมันเป็นเรื่องของคนสองคน” พุดซ้อนพุดแล้วก็สะท้อนใจ เธอเองก็กำลังเขียนเพลงยาวโต้ตอบกับเพื่อนชายคนหนึ่ง โดยที่ยังไม่กล้าแพร่งพรายเรื่องนี้ให้ใครรู้ เพราะกลัวจะเป็นเรื่องขึ้นมา

“ใช่เจ้าค่ะ แต่ต้องอย่าลืมนะว่าผู้ใหญ่อาบน้ำร้อนมาก่อน ท่านย่อมมองออกว่าใครมาดีมาร้าย เรื่องแบบนี้ฟังผู้ใหญ่ไว้บ้างก็ไม่เสียหายนะเจ้าค่ะ”

“พี่พะยอมพูดดักทางแบบนี้ ฉันจะเถียงอย่างไรได้”

“แต่ไอฉันก็เห็นใจคุณหญิงนะเจ้าค่ะ มีลูกชายอยู่คนเดียว คงหวังจะฝากผีฝากไข้ มาบวชเสียอย่างนี้ ไอฉันกลัวใจแทนคุณหญิงจริงๆ ว่า

พระท่านจะบวชไม่สึก”

“แล้วพี่พะยอมคิดว่าคุณแม่จะฝากผีฝากไข้กับฉันไม่ได้เช่นนั้นหรือ”

“ได้เจ้าค่ะ แต่คุณพุดซ้อนเป็นผู้หญิง พอแต่งงานออกเรือนก็ต้องดูแลสามี”

“แต่ฉันจะไม่รักสามีจนลืมแม่ของตัวเองหรอกนะ”

“อฉันดีใจที่ได้ยินคุณพุดซ้อนพูดแบบนี้เจ้าค่ะ”

“อย่าลืมว่าคุณแม่สอนให้ฉันเป็นคนกตัญญูรู้คุณ ฉันจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง”

พะยอมเผยรอยยิ้มกว้างดีใจเพราะคำพูดของคนเป็นนาย

“นี่ถ้าคุณหญิงท่านได้ยินคงปลื้มใจ”

“แล้วพี่พะยอมคิดว่าคุณแม่จะยอมให้ฉันได้เลือกคู่ครองเองไหม”

คำถามของผู้เป็นนายทำให้คนเป็นบ่าวแปลกใจ ก่อนจะถามออกไป

“คุณพุดซ้อนถามทำไมหรือเจ้าค่ะ หรือว่ามีใครแอบส่งเพลงยาวมาให้”

“ไม่ใช่ ไม่มี ฉันแค่ถามเฉยๆ” หญิงสาวรีบปฏิเสธทันควัน พลังนึกถึงเพลงยาวในกระเป๋านักเรียนสองสามใบ เห็นที่เธอจะต้องเอาช้อนให้มิดชิดกว่านี้

“คุณหญิงท่านเป็นคนเข้มงวด เจ้าระเบียบ ถึงแม้จะไม่ได้แต่งงาน เพราะการคลุมถุงชน แต่เสด็จท่านก็ทรงเห็นดีเห็นงามด้วยว่าท่านเจ้าพระยาเป็นคนดี สมควรที่คุณหญิงจะครองคู่ด้วย จึงได้ทรงอนุญาตให้แต่งงานเจ้าค่ะ”

“แต่คุณพ่อก็ทำให้คุณแม่ผิดหวัง”

“มันเป็นขนบธรรมเนียมของผู้ชายที่มีตำแหน่งเป็นถึงท่านเจ้าพระยาเจ้าค่ะ”

“พี่พะยอมก็เห็นด้วยที่คุณพ่อมีภรรยาใหม่อย่างนั้นหรือ” พุดซ้อนกล่าวเสียงเครือ เธอรู้ว่าผู้เป็นแม่ไม่เคยมีความสุขเมื่อภายในรั้วบ้านยังมีบ้านเล็กๆ อีกสองหลัง ซึ่งเปรียบเสมือนหนามแหลมคอยทิ่มแทงให้เจ็บปวด บ้านหนึ่งนั้นมีลูกสาวรุ่นราวคราวเดียวกับเธอชื่อแสงเทียน ส่วนอีกบ้านมีลูกสาววัยหนึ่งขวบชื่อเพทายอยู่ในความปกครองดูแลของแม่หลังจากเจ้าคุณพ่อสิ้นชีวิตไปเมื่อต้นปีที่แล้ว

“ไม่เห็นด้วยดอกเจ้าคะ แต่อิฉันเป็นบ่าวจะทำอะไรได้ ทำได้แต่เป็นเพื่อนคอยรับฟังความทุกข์จากคุณหญิง”

“ฉันดีใจที่คุณแม่มีพี่พะยอมอยู่ใกล้ๆ คอยดูแล”

“เจ้าคะ อิฉันรับใช้ใกล้ชิดมาตั้งแต่คุณหญิงเข้าไปถวายตัวในวังแล้วเสด็จท่านรับสั่งให้อิฉันคอยดูแลเด็กใหม่ ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดจนใครๆ ในวังล้ออิฉันกับคุณหญิงว่าเป็นฝาแฝดอินจัน ทั้งที่อิฉันเป็นบ่าว” พะยอมนึกถึงความหลังอย่างมีความสุข ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปกี่ปี คุณหญิงของเธอยังคงให้ความสนิทสนมอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ถึงแม้ใครๆ จะมองว่าเธอเป็นแค่บ่าว แต่เนื้อแท้แล้วคุณหญิงบอกว่าเธอคือมิตรแท้

“อิฉันเองก็หวังว่าคุณพุดซ้อนจะดูแลคุณหญิงอย่างดีนะเจ้าคะ”

“ฉันจะทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้” พุดซ้อนพูดแล้วก็ชะเง้อขึ้นไปยังพระอุโบสถที่แม่ของเธอสนทนากับภิกษุรูปใหม่ยังไม่เสร็จ

“ป่านนี้คุณแม่จะคุยอะไรกับหลวงพี่ไม่รู้ล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณพุดซ้อนนั่งคอยที่นั่นก่อนนะเจ้าคะ อิฉันจะเดินไปดูสักหน่อย” พะยอมลุกเดินกลับไปยังอุโบสถหลังงาม นึกเป็นห่วงคุณหญิงที่ยังไม่ยอมลงมา คงเพราะไม่อยากให้พระลูกชายไปรู้จักต่างเมือง

พุดซ้อนพยักหน้าและมองพะยอมเดินห่างไปจนลับสายตา แล้วอดไม่ได้ที่จะหยิบเพลงยาวที่ซุกซ่อนไว้ในกระเป๋าออกมาอ่านอีกครั้ง ถ้อยคำฝากหว่าใจจากภักดีทำให้ใบหน้าของหญิงสาวเปลี่ยนเป็นสีแดงกำรอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นบนริมฝีปาก พุดซ้อนสูดลมหายใจลึกเต็มปอดก่อน

จะค่อยๆ ระบายเบาๆ อย่างมีความสุข ภาวณ์ของหญิงสาวเลื่อนลอย กลับไปในวันแรกๆ ที่ได้พบกับชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของเพลงยาว

อากาศยามเช้าค่อนข้างเย็นจนเกิดละอองหมอกปกคลุมไปทั่ว

บริเวณ พะยอมจัดแจงนำโต๊ะออกไปตั้งวางถาดสำหรับอาหารที่เตรียมไว้ ใส่บาตรพระสวัสดิ์หน้ากุหาสน์ พุดช้อนถือน้ำทองเหลืองที่มีข้าวหอม-มะลิหุงสุกใหม่โชยควันกรุ่นมายืนรอใส่บาตรคู่กับพะยอม

เช้าตรู่ของทุกวันเธอจะได้พบกับชายหนุ่มที่เดินตามหลังภิกษุชรา เพื่อช่วยสละสลวยสัมภาระที่พระคุณเจ้าได้รับจากการบิณฑบาต เขาชื่อ ภาคิตี เป็นเด็กต่างจังหวัดที่มาอาศัยอยู่กับลุงที่บวชเป็นพระลูกวัด ในวัดบวรนิเวศวิหาร เขาเป็นนักเรียนที่เก่งที่สุดในระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลายของโรงเรียนวัดบวรนิเวศ ความเก่งกาจด้านการเรียนของเขา เป็นที่เลื่องลือในหมู่เพื่อนนักเรียนร่วมรุ่น ประกอบกับหน้าตาหล่อเหลา คมเข้มของเขาเป็นที่สะดุดตาสะดุดใจบรรดานักเรียนหญิง

ภาพชายหนุ่มเดินตามพระภิกษุออกบิณฑบาตแต่เช้าตรู่เป็นภาพ ที่พุดช้อนซึ่งรอใส่บาตรพร้อมมารดาและพะยอมคุ้นตา เธอได้พบ ชายหนุ่มจนเหมือนเป็นกิจวัตรประจำวัน กระทั่งหลายเดือนก่อนเธอกับ ชมนาดพากันไปเลือกซื้อสินค้าที่ห้างรัตนมาลา² ตั้งใจจะไปซื้อหีบเสียง ซึ่งทางห้างนำเข้าจากต่างประเทศ จึงมีแบบสวยๆ มากมายให้เลือก

ที่ห้างแห่งนี้มีสินค้านำเข้าหลากหลายชนิดให้เลือกหาเพลินตา เพลินใจ ซึ่งหาจากที่อื่นในสยามได้ยาก เช่นเครื่องฉายหนังยี่ห้อปาเต๊ะ สำหรับเด็ก फिल्मหนังตลก หนังสือการ์ตูนพร้อมด้วยจอผ้า ซึ่งเธอเคยรบเร้า ให้พี่ชายซื้อให้ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ซื้อเสียที กระทั่งตอนนี้พี่ชาย

² ห้างใหญ่ของตลาดมิ่งเมือง บริษัท รัตนมาลา จำกัด จำหน่ายพวกของนำเข้าจาก ต่างประเทศ อยู่ตรงหัวมุมของตลาด ห้างรัตนมาลาปัจจุบันเป็น ดีโอลด์สยาม

ของเธอวชเป็นพระจำพรรษาอยู่ เรื่องเครื่องฉายหนังจึงถูกพบไป
โดยปริยาย

หลังจากเลือกหาหีบเสียงได้ตามต้องการ พุดซ้อนยังเลือกซื้อ
น้ำหอมกลับไปฝากมารดา ซื้อตะเกียงตั้งหน้าพระเพื่อจะนำไปถวาย
หลวงพี่ที่วัดในวันพรุ่ง หลังจากจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว ขณะโบกรถก็กลับ
บ้านก็มีคนร้ายวิ่งมาชิงกระเป๋าของเธอไป โชคดีที่ภักดีบังเอิญอยู่แถวนั้น
จึงช่วยไล่ตามคนร้าย นำกระเป่ากลับมาคืนให้เธอได้

นับจากวันนั้นขนาดก็กลายเป็นสื่อกลางให้เธอกับเขาติดต่อกัน
เรื่อยมา โดยที่มารดาของเธอไม่เคยทราบ พุดซ้อนชื่นชมในความกล้าหาญ
ของภักดี อีกทั้งยังประทับใจในความเก่งกาจด้านการศึกษาของเขา

ความที่มัวจมอยู่กับภวังค์ เธอจึงไม่รู้เลยว่ามีใครอีกคนมองเธอ
อยู่อย่างสนใจ

นายพันตรีหลวงสีหราชเดชที่กำลังจะก้าวตรงไปยังกุฏิเจ้าอาวาส
ซังก้าทันที ที่เหลือบเห็นหญิงสาวใบหน้าพริ้มเพราที่นั่งอยู่เพียงลำพัง
อย่างสนใจใคร่รู้จัก หัวใจคุณหลวงรูปงามเต้นระส่ำเพียงแค่เห็นรอยยิ้ม
บางๆ มุมปากสีหวานของเจ้าหล่อน ดวงตากลมโตชวนพิศภายใต้กรอบ
ใบหน้างดงาม ประกอบกับจมูกโด่งรึ้นและผิวขาวละเอียดยิ่งไม่ผิดสาว
ชาววังล้วนดึงดูดสายตาชวนให้ตะลึง

“ลูกสาวเจ้าพระยาอรธสุนทรกับคุณหญิงยี่สุ่นครับคุณหลวง
งดงามพริ้มเพราเหนือสตรีทุกนางในย่านนี้จริงๆ เลยนะครับ” ทรงกลด
หรือร้อยเอกหลวงภูเบศอภิบาล เพื่อนนายทหารยศต่ำกว่าเอี้ยยืมๆ
เมื่อเห็นพันตรีหนุ่มมีท่าที่สนใจต่อหญิงสาว

“สวย...” นายพันตรีหลวงสีหราชเดชเอ่ยคล้ายละเมอขณะ
ทอดสายตามองใบหน้างดงามของหญิงสาวนั่งราวถูกมนตร์สะกด
จนขาละสายตาไปจากภาพนั้นไม่ได้

“สวยกว่าคุณหญิงวาดจันทร์อีกหรือครับ” ทรงกลดแก้มเกรี้ยว

คุณหลวงรูปงามถึงว่าที่คู่หมายที่ใครๆ ต่างก็รู้กันว่าหม่อมเจ้าเทวัญ กับหม่อมจันทร์ฉายหมายปองในตัวคุณหลวงของตนไปเป็นเขยขวัญ เคียงคู่บุตรสาวคนงามอย่างหม่อมราชวงศ์วาดจันทร์

“นายรู้ไหมว่าเธอชื่ออะไร” คุณหลวงหนุ่มไม่ตอบคำถามของผู้ใต้บังคับบัญชา แต่เลือกที่จะหันมาเอ่ยถามด้วยความสนใจแทน

“คุณพูดซ้อนครับ น้องสาวพระสวัสดิ์ที่เพิ่งบวชใหม่ ดูเหมือนวันนี้ เธอจะมาพร้อมคุณแม่ของเธอด้วยครับคุณหลวง” ทรงกลดตอบยาวเหยียด

“พูดซ้อน...น้องข้างดงามบอบบางไม่แพ้ดอกพูดซ้อนเลยจริงๆ” คุณหลวงหนุ่มเอ่ยด้วยสีหน้าเคลิ้มฝัน

“ถ้าคุณหลวงอยากทำความรู้จักกับคุณพูดซ้อนเธอก็ต้องเข้าทางคุณหญิงยี่สุ่นไว้ครับ เพราะลูกๆ บ้านนี้ล้วนเกรงคุณหญิงยี่สุ่นกันทั้งนั้น หากคุณหญิงสั่งให้เลียแข้งก็คงไม่มีใครกล้าไปทางขวาหรอกครับ”

คุณหลวงรูปงามรับฟังคำพูดของเพื่อนนายทหารด้วยความมั่นใจหมายว่า จะสานสัมพันธ์กับหญิงสาวตรงหน้าให้จงได้ ไม่เคยมีหญิงคนใดแม้แต่คุณหญิงวาดจันทร์ที่เขย่าหัวใจของเขาให้หวั่นไหวได้อย่างเธอเลยสักครั้ง

แค่เพียงเห็นหน้าवलของน้องครั้งแรก หัวใจของพี่ก็แทบจะลอยออกจากอกไปสยบแทบเท้าเจ้าแล้ว แม่พูดซ้อนจำ...

พะยอมชะงักปลายเท้าที่กำลังจะก้าวเข้าไปหาพูดซ้อนเมื่อเห็น
ชายหนุ่มที่กำลังยืนจ้องนายสาวของตนตาไม่กะพริบ บ่าวผู้รักดีกวาดตามองชายคนดังกล่าวอย่างพิจารณา เส้นผมหยักสลวยเป็นลอนอ่อนๆ ปกคลุมศีรษะตัดเข้ารูป รับกับใบหน้าคมสันที่ประกอบด้วยดวงตาคมเข้ม ซึ่งกำลังทอดมองคุณหนูของเธออย่างอ่อนโยน จมูกโด่งขึ้นสันตั้งฉาก รับริมฝีปากหยักโค้งดุจคันธนู ผิวกายเข้ม รูปร่างกำยำสูงสง่าตามแบบ

ฉบับหนุ่มไทยแท้ๆ

“ท่าทางมีสง่าราศี รูปหรือกิริยามุขจงดุจองค์อินทร์แปลงกายลงมาจุติ ลูกชายเจ้านายองค์ไหนกันน้อ...” พะยอมครุ่นคิดด้วยความสนใจชายหนุ่ม อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะปัดคำถามคาใจที่เกิดขึ้นเดินตรงไปหานายสาว โดยที่ผู้ชายคนดังกล่าวมองตามไปด้วยความสนใจ

พุดซ้อนไม่ได้สังเกตเห็นชายหนุ่มคนดังกล่าว แต่เธอรับรู้ถึงการมาของพะยอม จึงรีบพับจดหมายที่ได้จากภักดีใส่กระเป๋าอย่างไม่แสดงพิรุณ ประกอบกับพะยอมก็มัวแต่สนใจผู้ชายอีกคนจึงไม่ทันสังเกตอาการของพุดซ้อน

“คุณพุดซ้อนเจ้าคะ ขึ้นไปหาคุณหญิงกับหลวงพี่กันเถิดเจ้าค่ะ” พะยอมเอ่ยเบาๆ

“คุณแม่คุยกับหลวงพี่สวัสดีเรียบร้อยแล้วหรือจะพี่พะยอม” หญิงสาวงยหน้าขึ้นถามเสียงอ่อน

“เจ้าค่ะ คุณหญิงให้อิฉันมาตามคุณพุดซ้อนไปกราบลาหลวงพี่ ก่อนจะกลับเรือนกันเจ้าค่ะ”

“ถ้าเช่นนั้นเราก็รีบไปกันเถิดพี่พะยอม” พุดซ้อนเตรียมตัวจะลุกขึ้นยืน แต่พะยอมเอื้อมมาคว้าข้อมือเธอไว้

“มีอะไรรี...พี่พะยอม” พุดซ้อนซ้อนสายตาขึ้นมองสบตาพะยอมด้วยความสงสัย

“คุณพุดซ้อนไม่สังเกตหรือเจ้าคะว่ามีใครกำลังให้ความสนใจ คุณหนูของอิฉันอยู่บ้าง” พะยอมกระซิบถามพลางเหลือบตามองไปทางชายหนุ่มที่ยังคงทอดสายตามองมาที่คุณหนูของเธอไม่ละวาง

“ไหนจ๊ะ” พุดซ้อนงยหน้าขึ้นกวาดสายตามองรอบกาย ก่อนจะชะงักเล็กน้อยเมื่อบังเอิญได้ประสานสายตากับชายหนุ่มที่จ้องมองเธออยู่อย่างไม่เกรงใจ ริมฝีปากบางเฉียบเข้มเป็นเส้นตรง ลำคอระหงเชิดสูงอย่างไฉ่ฉิว พลังสะบัดหน้าใส่ชายหนุ่ม ทำเมินอย่างจงใจให้ฝ่ายนั้นรู้ว่า

เธอกำลังไม่พอใจ

“พี่พะยอมรู้ไหมจ๊ะว่าเขาเป็นใคร” พุดซ้อนชักสีหน้าด้วยความไม่พอใจกลางเอ่ยถามพะยอม

“ไม่ทราบเจ้าค่ะ แต่ดูท่าทางเหมือนเจ้าคนนายคน คงไม่ใช่คนธรรมดาๆ อย่างอิฉันแน่เจ้าค่ะ” พะยอมเอ่ยตามที่เธอรู้สึก

“ถ้าอย่างนั้นก็ช่างเขาเถอะจ๊ะ คนไรร้ายบาทแบบนั้นฉันก็ไม่อยากจะรู้จักนักหรอก เรารีบขึ้นไปหาคุณแม่กันดีกว่าค่ะ” หญิงสาวสะบัดเสียงอย่างไม่สบอารมณ์

“ท่าทางเธอดูดีออกนะเจ้าคะคุณหนู รูปก็งามดังเทพบุตรมาจุติทำไมคุณหนูถึงทำทำไม่ชอบหน้าเขานักล่ะเจ้าค่ะ” พะยอมถามด้วยความแปลกใจ

“ฉันไม่ชอบเป็นเป้าสายตาใครนะจ๊ะพี่พะยอม อยู่ๆ ก็มายืนจ้องเอาๆ อย่างไม่มีมารยาทแบบนั้นใครจะไปชอบลง” พุดซ้อนเอ่ยกับสาวรุ่นพี่ด้วยน้ำเสียงแฝงโทสะ

“ที่เรอมองก็เพราะคุณหนูของอิฉันงดงามสะดุดตา ชายใดได้ยลโฉมก็ตะลึงเช่นนี้ทุกรายแหละเจ้าค่ะ” พะยอมเอ่ยยิ้มๆ ด้วยความภาคภูมิใจในความงามของนายสาว

“ฉันไม่ชอบให้ใครมามองเหมือนเห็นเป็นสินค้าอย่างที่เขาคาดูสายตาเขาเป็นไร มองฉันราวกับจะจับปลี้อังผ้า น่าเกลียดจริงๆ เชียว” พุดซ้อนกระพืดกระพืดพลางปรายตามองค้อนชายหนุ่มคนดังกล่าวอีกครั้งอย่างโมโห แต่กลับได้รับรอยยิ้มไพร่ยโสที่ตอบกลับมา จนทำให้เธอหงุดหงิดกว่าเดิม

“อู๋ตายจริง! แค่มองตาคุณหนูก็รู้ใจเขานาตนั้นเชียวหรือเจ้าค่ะ” พะยอมกระเซ้าด้วยสีหน้าระบวยิ้มเอ็นดู เห็นที่เธอจะต้องสืบให้แน่ชัดว่าชายผู้นั้นเป็นลูกเต้าเหล่าใคร เหมาะสมกับเจ้านายของเธอหรือไม่

“หยุดพูดบ้าๆ เดียวนี้พี่พะยอม ไม่เช่นนั้นฉันจะฟ้องคุณแม่

ให้ลงหว่ายฟี่ลั้กลีบไม้ โทะฐานพุดจาไม่ยังปาก” พุดซ้อนทำหน้าที่ว่า
ข่มขู่สาวรุ่นฟี่ด้วยความฉิว

“เจ้าคะ เจ้าคะ อีฉันไม่ลื้อแล้ว รีบขึ้นไปกราบลาหลวงฟี่เถอะ
เจ้าคะ”

พะยอมหยุดกระเช้าและรีบเอ่ยเป็นงานเป็นการก่อนจะเดินตาม
นายสาวไปติดๆ ทว่าพอถึงอุโบสถ หล่อนกลับไม่ก้าวตามพุดซ้อนขึ้นไป
ด้านบน แต่แอบยืนรอดูชายหนุ่มคนเมื่อครู่ด้วยความสนใจ

3

เพียงแค่ว่าความผูกพันก็เริ่มแน่นหนา

ดวงตาเป็นประกายทอดมองตามเรือนร่างงามระหงของคน
เดินไปจนสุดสายตา หญิงสาวไม่ได้จากไปมือเปล่าเพราะเธอเอาหัวใจ
ของเขาติดมือไปด้วยเสียแล้ว คุณหลวงหนุ่มทอดถอนใจ รู้สึกเสียตาย
โอกาสที่จะได้ทำความรู้จักกับหญิงสาวในวันนี้ แต่อย่างน้อยเขาก็รู้แล้ว
ว่าเธอคือลูกเต้าเหล่าใคร และเห็นทีในวันพรุ่งนี้ คุณหญิงรัตนาวดีผู้เป็น
มารดาคงจะมีเรื่องอยากพบปะพูดคุยกับคุณหญิงของเจ้าพระยาอรรธ-
สุนทรเป็นแน่

มารดาคงนึกแปลกใจและขันหากล่องรู้ความคิดของเขาซึ่งเป็น
บุตรชายเพียงคนเดียว คุณหญิงรัตนาวดีเคยมีบรรดาศักดิ์เป็นท่านหญิง
มีพระยศเป็นหม่อมเจ้ารัตนาวดี วิษณุรังสิมา ก่อนจะถูกลอยยศเมื่อ
แต่งงานกับนายทวีศักดิ์ เนติธร บุตรชายคนโตของมหาตเล็กไร่ยศดา
บรรดาศักดิ์ เรื่องศักดิ์ซึ่งเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของเนติธรจึงเป็น
เพียงชนชั้นสามัญชน มิได้มีฐานันดรใดๆ แต่นั่นไม่ได้ทำให้ชายหนุ่ม
รู้สึกมีปมด้อยเลยแม้แต่น้อย

การที่ท่านหญิงรัตนาวดีเลือกนายทวีศักดิ์เป็นคู่ชีวิต ทำให้พระองค์
เจ้ามหาตล วิษณุรังสิมา พระบิดาของพระองค์ไม่พอพระทัยนัก นายพันตรี
หลวงสิทธิราชเดช หรือชื่อเดิม เรื่องศักดิ์ เนติธร จึงไม่เคยมีตัวตนใน
สายพระเนตรของพระองค์เจ้ามหาตลผู้เป็นพระอัยกา แต่นั่นไม่ทำให้

ชายหนุ่มรู้สึกเป็นปมด้อยเรื่องฐานะจนทร กลับภาคภูมิใจในความเป็นเนติธร ที่สืบเชื้อสายจากต้นตระกูลขุนนางผู้มีความจงรักภักดีมาโดยตลอด ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทำให้ในวันนี้ เรื่องศักดิ์ เนติธร เลือกที่จะ รัับใช้บ้านเมืองและถวายความภักดีในฐานะนายทหารผู้ยอมพลีชีพ ปกป้องแผ่นดินไทย

รอยยิ้มละมุนปรากฏที่มุมปากของเรื่องศักดิ์ เพราะพอจะนึก สีนหน้าแปลกใจของมารดาออก ถ้าเขาขอร้องให้ท่านไปพบคุณหญิงยี่สุน เพราะเขาสนใจในตัวบุตรสาวฝ่ายนั้นแล้วละก็ มารดาของเขาคงใคร่ อยากเห็นหน้าตาของบุตรชื่อนิ่งกว่าใคร แค่นี้ก็ถึงดวงตาครบกับขนาตา งอนงามของมารดา ที่คงจะเป็นประกายระยิบระยับขึ้นมาด้วยความ สนใจใคร่รู้จักบุตรชื่อน เรื่องศักดิ์ก็อดที่จะยิ้มมุมปากไม่ได้

คุณหญิงรัตนาวดีเร่งเร้าให้บุตรชายหาคู่มานาน จนแทบจะจับ เขาแต่งงานกับหม่อมราชวงศ์วาดจันทร์ตามพระประสงค์ของพระองค์- เจ้าันภดลเสียหลายครั้งหลายหน ถ้าไม่ติดที่บุตรชายขัดขืนไม่ยินดีไป กับพระประสงค์ดังกล่าว เรื่องศักดิ์พยายามบ่ายเบี่ยงเรื่อยมา เนื่องจาก ไม่ได้มีใจให้คุณหญิงวาดจันทร์เกินไปกว่าฐานะน้องสาว ไม่เช่นนั้นทั้งสอง คงได้แต่งงานกันไปตามพระประสงค์ของพระอัยกาและหม่อมเจ้าเทวัญ กับหม่อมจันทรฉาย ท่านพ่อท่านแม่ของหม่อมราชวงศ์วาดจันทร์แล้ว เป็นแน่

“เห็นที่คุณแม่จะต้องมีเรื่องอยากพบปะคุณหญิงยี่สุนเสียแล้วละ นายกลด” เรื่องศักดิ์เอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มแย้มพึงใจ

“ท่านหญิงจะต้องรีบหาทางไปเยือนบ้านอรุณสุนทรโดยเร็วเพราะ อยากเห็นหน้าคุณบุตรชื่อนเธอเป็นแน่ครับ” ทรงกลดเอ่ยอย่างมั่นใจใน ความคิดของตน

“แกพอจะรู้ไหมกลดว่าแม่บุตรชื่อนเธอมีใจให้ใครหรือยัง”

เรื่องศักดิ์ถามขึ้นอย่างเป็นกังวลเมื่อนึกว่าหญิงสาวจะมอบใจให้

ชายอื่น หัวใจของเขาพลันรู้สึกหน่วงๆ สัมผัสได้ถึงละอองไอแห่งความเจ็บปวดที่แทรกเข้ากึ่งกลางหัวใจอย่างรวดเร็ว

“กระผมคิดว่ายังนะครับ คุณหญิงยี่สุ่นเธอขึ้นชื่อนักเรื่องช่างคิดสรรว่าที่บุตรเขยและว่าที่สะใภ้ ขนาดแม่อบเซยรักชอบกับพระสวสดี ยังถูกคุณหญิงกีดกันจนมีคนเขาเอาไปสื่อกันว่า ไอ้ที่คุณอบเซยเธอพลัดตกลงไปในน้ำพร้อมกับแม่ของเธอก็เป็นเพราะฝีมือคุณหญิงยี่สุ่นนะครับ” ทรงกลดเอ่ยไปตามที่ได้ยินมาก่อนจะเอ่ยต่อด้วยความเชื่อมั่น

“ขนาดลูกชายยังโดนบังคับถึงขนาดนี้ แล้วคุณพูดซ้อนเธอเป็นหญิง คุณหญิงยี่สุ่นคงไม่ปล่อยให้คลาดสายตาแน่ครับ หากมีหนุ่มคนใดหมายปองคุณพูดซ้อนก็จะต้องผ่านด่านคุณหญิงยี่สุ่นเธอไปให้ได้เสียก่อน ดังนั้นถ้าเธอมีใจให้ใครจริง กระผมคงได้ยินข่าวคราวนั้นบ้างไม่มากก็น้อยแน่ๆ ครับ”

คำตอบของทรงกลดทำให้คุณหลวงหนุ่มแอบถอนหายใจด้วยความโล่งอกเล็กๆ ดวงหน้าคมคลายความเคร่งขรึมลง มุมปากปรากฏรอยยิ้มบางๆ เขาเพิ่งเข้าใจหัวอกอิเหนาว่าเหตุใดจึงหลงรักบุษบาทันทีที่สบตาครั้งแรกที่ได้เจอ

‘ชาตินี้หากไม่ได้เจ้าเป็นคู่เคียงใจ ชีวิตที่เหลือของพี่คงเหมือนไร้ซึ่งความหมายเป็นแน่แล้ว...แม่พูดซ้อนจำ’

เรื่องศักดิ์สิทธิ์ลมหายใจเข้าลึกเต็มปอดเพื่อหักห้ามความคิดที่วนเวียนนี้ถึงแต่ดวงหน้าพริ้มเพราของหญิงสาวที่เพิ่งลับสายตา แต่ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะไม่ได้ห่างหายไปไกล กลับวนเวียนเข้ามาป่วนเวียนอยู่ในหัวใจของเขาอยู่ร่ำไป ลมหายใจถูกระบายพ่นอนยาวเมื่อต้องตัดใจละโอกาสที่จะได้ทำความรู้จักกับเธอไว้เพียงเท่านี้ สืบเนื่องจากวันนี้เขายังมีหน้าที่ที่ต้องสะสางให้เรียบร้อย ดังนั้นเมื่อควบคุมความพลุ่งพล่านในอารมณ์ของตนได้แล้ว คุณหลวงหนุ่มจึงเอ่ยเป็นงานเป็นการกับผู้ใต้บังคับบัญชา

“ไปกันเถอะ ฉันทำให้หายเสียเวลาไปมากแล้ว”

“ไม่เป็นไรครับ กระผมเต็มใจรับใช้คุณหลวงเสมอ” ทรงกลดเอ่ยอย่างจริงใจ

“ขอบใจนายมาก” คุณหลวงรูปงามเอ่ยก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองไปในทิศทางที่รู้อยู่แก่ใจที่ว่าดวงใจของตนอยู่ที่ใด ก่อนจะตัดใจก้าวเดินไปยังกุฏิเจ้าอาวาส เพื่อนิมนต์พระคุณเจ้าตามที่ได้รับมอบหมายมาจากผู้บัญชาอีกทอดหนึ่ง

ความรู้สึกของนายพันตรีหลวงสีหราชเดชสวาททางกับความรู้สึกของพุดซ้อนอย่างสิ้นเชิง เพราะหลังจากที่เธอปิดความรู้สึกไม่พอใจในตัวชายหนุ่มที่เพิ่งได้พบกันครั้งแรกออกจากความคิดแล้ว เธอก็ลืมเขาไปเสียสนิทใจ ดังนั้นหลังลาหลวงพี่เรียบร้อยแล้วเธอจึงไม่ได้ใส่ใจในตัวชายหนุ่มที่บังเอิญได้พบอีก ต่างจากพะยอมที่สนใจใคร่จะรู้ให้ได้ว่าชายผู้นั้นเป็นลูกเต้าเหล่าใคร คนสนิทของคุณหญิงยี่สุ่นจึงเอ่ยกับเจ้านายทั้งสองของตนเบาๆ เมื่อลงมาจากอุโบสถแล้ว

“คุณหญิงเจ้าคะ อิฉันขออนุญาตแวะไปเยี่ยมคนรู้จักที่อยู่หลังวัดสักชั่วโมงสองชั่วโมงได้ไหมเจ้าคะ”

“หล่อนมีคนรู้จักอยู่แถวนี้ด้วยหรื...ฉันไม่เห็นเคยรู้จักมาก่อน” คุณหญิงยี่สุ่นมุ่นคิ้วมองคนสนิทด้วยความแปลกใจ

“มีสิเจ้าคะ อิฉันก็พอจะมีเพื่อนฝูงคบหาอยู่บ้างละเจ้าคะ”

“อ้อ...ฉันก็นึกว่าชีวิตนี้หล่อนจะมีแต่ฉันกับลูกๆ เสียอีก ดีแล้วที่ยังพอมีเพื่อนคบหล่อนอยู่บ้าง จะไปไหนก็ไปเถอะ เดี่ยวฉันกับแม่พุดซ้อนกลับกันเอง หล่อนไม่ต้องเป็นห่วง”

“ถ้าเช่นนั้นเดี๋ยวอิฉันเดินไปส่งที่รถนะเจ้าคะ” พะยอมเอ่ยพลางกุ๊กกิ๊กจูงการ่วมให้เจ้านายทั้งสอง และเดินตรงไปยังรถส่วนตัวที่มีนายสังกัดเป็นคนขับ

พะยอมยืนมองรถของบ้านอรรธสุนทรแล่นจากไปจนลับตา

แล้วจึงเดินย้อนกลับเข้าไปยังกุฏิเจ้าอาวาสที่เธอเห็นชายหนุ่มเดินเข้ามา หลังจากที่พักผ่อนขึ้นไปบนอุโบสถ หล่อนมองหายาววงแหวน อุบาสิกาที่มาช่วยแบ่งเบางานของพระที่วัดแห่งนี้ ซึ่งปกติหญิงเฒ่าวัยหกสิบเศษคนนี้น่าจะมาคอยป้อนเบี้ยนอยู่ใกล้ๆ กุฏิเจ้าอาวาสเพื่อดูแลแปดกวาดทำความสะอาดรอบๆ บริเวณ

พะยอมเดินไปตามเสียงทางมะพร้าวที่กวัดแกว่งไปมาบนพื้นดิน จนเห็นหญิงชราที่กำลังทำความสะอาดพื้นที่เต็มไปด้วยฝุ่นและเศษใบไม้แห้งอยู่ลำพัง หล่อนจึงเดินตรงไปหาหญิงเฒ่าที่ยืนหันหลังให้ ซึ่งไม่มีท่าทีจะรับรู้ถึงการมาของหล่อน

“ยายวงแหวน” พะยอมร้องเรียก

เสียงทางมะพร้าวกระทบพื้นเสียบลง “อ้าว...แม่พะยอมมีอะไรกับฉันรี”

“เมื่อครู่ฉันเห็นมีใครมาหาท่านเจ้าอาวาสรี” พะยอมถามทันทีอย่างไม่อ้อมค้อม

“อ้อ...พันตรีหลวงสีหราชเดชกับลูกน้องของท่านนะ แม่พะยอมถามทำไมรี” ยายวงแหวนมุ่นคิ้วพลางเอ่ยถามด้วยความแปลกใจว่า เหตุใดพะยอมจึงมาถามถึงลูกชายตระกูลเนติธร

“เปล่า ฉันไม่เคยเห็นหน้าเขามาก่อนเลยรู้สึกแปลกใจนะ” พะยอมแก้ตัวพร้อมกับหลอกถามให้มั่นใจ

“คุณหลวงท่านมานิมนต์ท่านเจ้าอาวาสกับพระลูกวัดไปฉันเพลที่บ้านของเจ้านายท่าน” ยายวงแหวนเอ่ยตามที่ตนได้ยินมา

“ดูเหมือนยายวงแหวนจะรู้จักคุณหลวงคนนี้ดีจริงนะ” พะยอมถามด้วยความสนใจ

“ก็เมื่อก่อนฉันเคยรับใช้ท่านหญิงรัตนาวดีตั้งแต่ยังทรงมีพระยศกระทั่งทรงถอดพระยศหลังแต่งงานกับพระยานติธร ตอนนั้นท่านยังไม่ได้รับตำแหน่งเจ้าเมืองเพชรบุรีเลย ตอนคุณหลวงท่านยังเล็กๆ ฉัน

ก็เป็นคนดูแลท่านอยู่พักหนึ่ง แล้วทำไมฉันจะไม่รู้จักท่านล่ะ” หญิงเฒ่าเอ่ยพลางเก็บกวาดใบไม้ต่อ

“ท่านหญิงรี...มารดาของคุณหลวงท่านเป็นหม่อมเจ้าหญิงเชียวรี ยายวงแหวน” พะยอมทำหน้าที่ครุ่นคิด

“ใช่...หม่อมเจ้าหญิงรัตนาวดี วิษณุรังสิมา แม่พะยอมรู้จักหรือไม่ล่ะ” ยายวงแหวนถามต่อ

“หม่อมเจ้าหญิงรัตนาวดี พระธิดาในพระองค์เจ้ามณฑลนะรี”

พะยอมรู้สึกแปลกใจเมื่อรู้ว่าชายหนุ่มที่ทอดสายตามองคุณหนูของตนคือโอรสในหม่อมเจ้าหญิงรัตนาวดี วิษณุรังสิมา กับพระยาเนติธร ซึ่งเป็นสหายของท่านเจ้าพระยาอรรณพสุนทร สามีของคุณหญิงยี่สุนโลกช่างกลมจริง ๆ

“ใช่แล้ว คุณหลวงท่านย้ายไปประจำการที่พิษณุโลกเสียนานนี่ก็เพิ่งย้ายกลับมาประจำการที่พระนคร แม่พะยอมจึงไม่ค่อยเคยเห็นท่านสินะ ถึงจำไม่ได้ว่าท่านเป็นใคร” ยายวงแหวนเอ่ย

“คงเป็นเช่นนั้น ขอบใจนะจะยายวงแหวนที่ช่วยทำให้ฉันกระจ่างใจ”

พะยอมถอนหายใจเบาๆ ขณะถึงความคิดออกจากอดีตด้วยความเสียดายแทนคุณหนูของตนที่ไม่เคยเห็นคุณค่าแววตาคุณนั้นของพันตรีหลวงสิทธิราชเดโช บุตรชายคนเดียวของพระยาเนติธรกับคุณหญิงรัตนาวดี อดีตหม่อมเจ้าหญิงรัตนาวดี วิษณุรังสิมา

ภาพพลอยถอนหายใจเบาๆ พร้อมกับร้องเตือนตนเองให้รู้จักเจียมหัวใจไว้บ้าง ทุกครั้งที่ได้พบชายในดวงใจ เธอจะต้องย่ำเตือนตัวเองอยู่เสมอ บ่อยครั้ง เธอมันก็แค่สาวบ้านนา ลูกสาวพ่อค้าชาวอยุธยา มีหรือจะคู่ควรกับนายทหารผู้เพียบพร้อมทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และชาติตระกูลอย่างรอยสยาม ราชโยธิน เขาหรือจะมีสายตามองหญิงสาวชาวบ้าน

ธรรมดาๆ คนหนึ่งอย่างเธอ

นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มเกือบดำทอดมองเรือลำใหญ่ที่กำลังแล่นเอื่อยๆ อยู่บนพื้นน้ำลุ่มเจ้าพระยาขณะปล่อยใจล่องลอยไปกับกระแสความคิดเรื่อยเปื่อยที่มีแต่เงาของชายหนุ่มที่เพิ่งจากไป เธอจึงไม่ทันสังเกตเห็นรัตติกาล ที่เดินลัดเลาะจากเรือนราชพฤกษ์ตรงมาทางศาลาท่าน้ำที่เธอนั่งทอดอารมณ์อยู่

รัตติกาลมองหญิงสาวที่นั่งทอดอาลัยมองแม่น้ำอยู่ในศาลาท่าน้ำด้วยความเห็นใจพลงเอ่ยถามเสียงอ่อนโยน

“มานั่งทอดถอนใจอะไรอยู่ตรงนี้ชะยายภพ”

“คุณรัตติกาล...” ภพพลอยกะพริบตาเบาๆ ชับไล่อารมณ์หม่นๆ ของตนออกจากใจ ก่อนจะหันม้ายิ้มบางๆ กับสาวรุ่นพี่

“คุณรอยสยามเธอเป็นผู้ชายในฝันของสาวๆ เกือบทั้งเมืองเลยนะ มีผู้หญิงหลายคนมาต่อแถวรอให้เธอเลือก” รัตติกาลมองตาสาวรุ่นน้องนั่งพลงเอ่ยเสียงราบเรียบอย่างที่ไม่ใครคงเดาใจเธอไม่ออกว่า ต้องการสื่อความหมายใดในประโยคดังกล่าว

“ค่ะ เธอเพียบพร้อมไปทุกด้านเสียขนาดนี้ย่อมเป็นที่หมายปองของผู้หญิงทุกคนเป็นแน่” ภพพลอยเอ่ยอย่างยอมรับความจริง

“รวมถึงเธอด้วยหรือเปล่าล่ะ” รัตติกาลถามอย่างไม่อ้อมค้อม

“คุณรัตติกาล...” ดวงตากลมวาวเปิดกว้างขึ้นเล็กน้อยเพราะคำถามโผงผางของคนตรงหน้า

“ถึงเธอไม่ตอบ ฉันก็พอจะรู้หรอกนะว่าเธอคิดยังไงกับเขา แต่เธอยังเด็กน่ะภพพลอย เธอยังมีหน้าที่ต้องเรียนให้จบมหาวิทยาลัย อย่าเพิ่งคิดถึงเรื่องความรักความใคร่เวลานี้เลย ฉันไม่อยากให้เหตุการณ์ที่ฉันเคยเผชิญต้องมาเกิดขึ้นกับเธออีกคน ความรักไม่ใช่เรื่องสวยหรูหรอกนะที่ไหนมีรัก ที่นั่นก็ย่อมมีทุกข์ อย่าเอาหัวใจตัวเองไปผูกไว้กับข้อเท้าใครเลยนะเด็กน้อย” รัตติกาลเตือนหญิงสาวด้วยความขมขื่น

“ภาพไม่เคยคิดเลยเถิดไปถึงขนาดนั้นจริงๆ ค่ะคุณรัตติกาล ภาพเองก็ไม่ว่าทำไม่ถึงรู้สึกอะไรแบบนี้กับคุณรอยสยาม แต่ภาพสาบานว่าภาพไม่กล้าฝันไกลเกินเอื้อมกับเขาหรอกค่ะ”

ภาพพลอยรีบปฏิเสธด้วยความหตหุใจ สมเพชความรู้สึกของตัวเองจนไม่กล้าเผยหน้าขึ้นสบตารัตติกาล แวตาทำทางของเธอบ่งบอกความในใจที่มีต่อรอยสยามชัดเจนถึงขนาดนี้เชียวหรือ ใครๆ ถึงมองเธอออกไปเสียหมด ทั้งรัตติกาลไม่เว้นแม้แต่ทับทิมกับภูริชก็เช่นกัน

“ไม่ผิดหรอกที่หญิงสาวอย่างเธอจะรู้สึกดียวกับผู้ชายเพียบพร้อมอย่างคุณรอยสยาม แต่ที่ฉันเตือนก็เพราะเป็นห่วงไม่อยากให้เธอพลาดเหมือนฉัน ผู้หญิงลงได้มีความรักก็มักจะตามติดบอดเหมือนกันทุกคนนั่นแหละ เธอยังเด็กนักภาพพลอย ฉันอยากให้เธอตั้งใจกับการเรียนเสียก่อน อย่ามาเสียเวลากับเรื่องรักๆ ใครๆ ให้เป็นตัวถ่วงอนาคตของเธอเลยนะ” รัตติกาลเอ่ยเสียงเรียบ

“ค่ะ คุณรัตติกาล ภาพขอบพระคุณสำหรับความหวังดีที่คุณมีให้ภาพ” เธอพนมมือไหว้สรวุ่นที่ด้วยความเคารพจากใจ

“ฉันรักเธอเหมือนน้องสาว ไม่หวังดีกับเธอจะไปหวังดีกับใครได้ล่ะ” รัตติกาลเอ่ยพลางทอดสายตามองหญิงสาวอย่างอ่อนโยนพลางเปลี่ยนเรื่องสนทนา เพื่อปรับอารมณ์หม่นมัวของหญิงสาวให้ไกลจากเรื่องของหัวใจ

“คืนนี้เธอมานอนเป็นเพื่อนฉันได้ไหมจะ ระบายเธอหรือเปล่า” เนื่องจากคืนนี้ทับทิมกับภูริชต้องออกไปงานเลี้ยงสังสรรค์ รัตติกาลต้องอยู่ลำพังกับคนใช้ไม่กี่คนบนตึกอรรถสุนทร ทับทิมซึ่งเป็นห่วงรัตติกาลที่กำลังตั้งครรภ์แก่ใกล้คลอดเต็มที่จึงขอให้ภาพพลอยมาอยู่เป็นเพื่อนช่วยดูแลรัตติกาล

“ไม่แม่แต่คิดเดียวค่ะ ภาพเต็มใจและรู้สึกเป็นเกียรติมากกว่าที่คุณนำทับทิมไว้ใจให้มาอยู่ดูแลคุณรัตติกาล” ภาพพลอยเอ่ยเสียงร่ว

“ชอบใจมากนะจ๊ะ และฉันก็หวังว่าเธอจะไม่คิดว่าฉันจู้จี้จุกจิก
กับเรื่องส่วนตัวของเธอมากเกินไปหรอกนะ ฉันก็แค่รักและหวังดีกับเธอ
จริงๆ”

“ภาพทราบค่ะ และภาพไม่มีวันคิดอะไรร้ายๆ แบบนั้นกับคุณรัตติกาล
แน่ๆ ค่ะ” หญิงสาวปฏิเสธเสียงหนักแน่น ทอดสายตาจริงจั่งมองสาว
รุ่นพี่อย่างต้องการยืนยัน

“ฉันเชื่อเธอ...” รัตติกาลยิ้มบางๆ ก่อนเอ่ยชวนเมื่อแสงจาก
ดวงอาทิตย์ยามเย็นเริ่มเปลี่ยนสี “นี่ก็เย็นมากแล้ว เราขึ้นตึกกันเถอะ
อีกประเดี๋ยวยูงก็เริ่มจะออกมาอาละวาดแล้ว”

“ค่ะ” ภาพพลอยเอ่ยอย่างว่าง่ายขณะลุกขึ้นยืนและก้าวตามรัตติกาล
ไปตึกๆ เพื่อดูแลสาวรุ่นพี่

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ค่อยลงต่ำ เงาของยามเย็นครอบคลุมไปทั่ว
ทั้งบริเวณ เมื่อเจ้าของบ้านทั้งสองไม่อยู่ก็ดูเหมือนอาคารหลังใหญ่
สูงสามชั้นจะพลอยเงียบงันไปด้วย ดังนั้นหลังรับประทานอาหารเย็น
ร่วมกับรัตติกาลเรียบร้อย ภาพพลอยจึงอยู่คุยกับสาวรุ่นพี่ที่ห้องโถง
พร้อมกับเปิดโทรทัศน์ดูข่าวไปด้วย

ดวงตาสีน้ำตาลเงื้อมดำจ้องข่าวพระราชกรณียกิจของพระบาท-
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ
พร้อมด้วยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อเสด็จไป
ทอดพระเนตรลุ่มน้ำกลางพระราชดำริที่ศูนย์ปางมะผ้า จังหวัด
แม่ฮ่องสอน พร้อมกับเยี่ยมเยียนราษฎร ผ่านทางจอแก้วด้วยความ
ภาคภูมิใจที่ได้เกิดเป็นพลสกนิกรใต้ร่มพระบรมโพธิสมภาร

ภาพพลอยไม่รู้เลยว่าขณะที่เธอกำลังซาบซึ้งในน้ำพระทัยที่ทรงมี
ต่อไพร่ฟ้าทั่วทั้งแผ่นดินอยู่นั้น ดวงวิญญาณของพะยอมและเพียรก็
กำลังก้มลงหมอบกราบหน้าโทรทัศน์ ไม่ต่างจากบรรดาประชาชนที่ถือ
ธงชาติกระดาดไขว่โบกสะบัดไปมาขณะรอเฝ้ารับเสด็จในภาพข่าวเลย ขณะที่

คุณหญิงยี่สุ่นนั่งมองภาพทั้งสองพระองค์ด้วยความปลื้มเปรมไม่ต่างไปจากภาพพลอยเช่นกัน

กระทั่งหน้าต่างของภาพพลอยเริ่มหย่อนเพราะความมัวงมเข้าจุใจ หญิงสาวก็เหลือบมองนาฬิกาบนฝาผนังที่บอกเวลา 21.30 น. จึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดที่เปลือกตาของเธอใกล้จะปิดเต็มทน

อาการอ้าปากกว้างและปิดปากลงพร้อมน้ำตาคลอเบ้าของภาพพลอยบ่งบอกให้รัตติกาลรู้ว่า เธอวังและร่างกายต้องการพักผ่อน

“แยกย้ายกันไปนอนดีกว่า ตาเธอเหมือนโดนหินถ่วงเลยนะภาพไปนอนเถอะไป” รัตติกาลเอ่ยพลางสั่นหน้าเบาๆ กับอาการทาวถี่ๆ ของภาพพลอยที่พยายามจะฝืนทนอยู่เป็นเพื่อนเธอ ไม่ยอมเข้านอนก่อน

“ละครกำลังสนุกเลยไม่ใช่หรอคะ” ภาพพลอยถาม जबก็เปิดปากหาจนวน้ำตาลืดอีกครั้ง

“ไม่ดูแล้วละ ฉันไม่ได้ติดตามละครขนาดนั้นหรอก ขึ้นนอนกันดีกว่าเรา” รัตติกาลเอ่ยพลางขยับร่างอุ้ยอ้ายลุกขึ้นเตรียมขึ้นนอน

“แต่จะว่าไปคนท้องเข้านอนเร็วก็ดีเหมือนกันนะคะ”

ภาพพลอยเอ่ยสนับสนุนพร้อมกับลุกขึ้นเดินไปปิดโทรทัศน์ โดยไม่รู้เลยว่ากำลังทำให้ร่างไร้ตัวตนของดวงวิญญาณสองดวงที่กำลังจ้องโทรทัศน์ตาเขม็งเพราะติดตามเรื่องดังกล่าวเสียดาย จนทำหน้าที่พอลลีกอยู่หน้าจอแก้วนั่นเอง

ค่าที่ละครกำลังสนุก เพียรจึงลุกขึ้นเดินไปดึงมู่เปิดโทรทัศน์ที่เพิ่งถูกกดปิดขึ้น จนสัญญาณภาพค่อยๆ ปรากฏ สร้างความประหลาดใจให้ภาพพลอยกับรัตติกาลที่กำลังจะก้าวผ่านประตูห้องนั่งเล่นไป สองสาวหันมองกันเลิกลักด้วยความตกตะลึง

“ประเดี๋ยวเถอะไอ้เพี้ยน!” คุณหญิงยี่สุ่นที่นั่งอยู่บนเก้าอี้โยกร้องเอ็ดกุมารตัวน้อยเสียงดุเมื่อเห็นสีหน้าตื่นตระหนกของสองสาว

“ผีหลอกใช้ไหมคะคุณรัตติกาล” ภาพพลอยทำหน้าที่หวาดผวา

พลงมองรัตติกาลหน้าตาตื่น

“สงสัยปมกดมันใกล้เสียละมั้ง มันเลยตั้งเปิดเอง ภาไปปิดใหม่อีกทีสิ” รัตติกาลพยายามหาเหตุผลมาปลอบขวัญตัวเอง และลอบกลืนน้ำลายพลงภาวนาในใจ

“หากดวงวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ ณ ที่นี้มีจริง ขออย่าได้มารบกวนหลอกหลอนให้ลูกกลัวเลยเถิด คุณพระคุณเจ้าคุ้มครองลูกด้วย’

“ค่ะ”

ให้ตายสิ! หัวใจพลงลอยในเวลานี้เต้นถี่ๆ เป็นจังหวะพิลึกๆ ขอบกล หญิงสาวลอบกลืนน้ำลายพลงเหลียวมองรอบห้องด้วยความรู้สึกแปลกๆ ก่อนจะทำใจกล้าเดินเข้าไปปิดโทรทัศน์อีกครั้ง จากนั้นก็รีบหันหลังเดินกลับมาหารัตติกาลและประคองเดินไปในทิศทางของห้องนอนเพื่อนสาวรุ่นพี่ด้วยความรวดเร็วราวพายุพัด

“คราวหน้าถ้าเอ็งทำแบบนี้อีก ข้าจะลงโทษเอ็งให้หนักทีเดียว ไอ้กุมารเพี้ยน” พะยอมจิ้มนิ้วชี้ลงบนหน้าผากดวงวิญญาณเด็กที่นั่งหน้าจอยหลับสายตาดูของคุณหญิงยี่ลู่อยู่ข้างกาย

“หนูขอโทษจ๊ะ ก็ละครมันกำลังสนุกนี่จ๊ะ” กุมารตัวน้อยเอ่ยอย่างลำนึกผิด

“โธ่คตินะที่คุณรัตติกาลเธอไม่ตกใจเท่าไรหรอก ถ้าเธอกลัวจนตกใจหายใจหลังตั้งไปละก็ เอ็งได้ทำบาปเพิ่มขึ้นอีก แล้วคราวนี้คงไม่ต้องไปผูกไปเกิดกันละ” พะยอมตำหนิเสียงดู

“หนูขอโทษจ้่าน้าพะยอม หนูขอโทษขอรับคุณหญิง” กุมารตัวน้อยรีบยกมือไหว้และเอ่ยอย่างเสียใจด้วยความสำนึก

“มันน่าเชกบาลนักไอ้เจ้านี้ ทำผิดแล้วก็มาขอโทษตามหลังทุกทีเสียว”

พะยอมทำท่าจะเชกคิระกุมารตัวน้อยพลงบนเบาๆ ก่อนจะชักมือกลับและหันไปมองคุณหญิงยี่ลู่ที่นั่งลั่นคิระพร้อมกับทอดถอน

ไฉยวาวอยู่บนเก้าอี้โยกข้างหน้าต่าง พลังทอดสายตามองตามภาพลอยที่
 ประครองรัตติกาลกลับห้องนอนด้วยความหวังใยาอาหารจนทั้งคู่กลับสายตา

ภาพลอยรอนจนสาวรุ่นพี่ลงกลอนเรียบร้อยจึงเดินกลับเข้ามา
 ในห้องที่ทับทิมให้คนจัดเตรียมไว้ให้ เธอได้รับอนุญาตให้พักในห้องนอน
 ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นห้องหอของบิดามารดาของภริษา หญิงสาวกวาดสายตา
 มองสำรวจรอบห้องด้วยความสนใจ ตู้ไม้สักซึ่งเป็นโต๊ะเครื่องแป้งมี
 กระจกเงาวรีบานใหญ่อยู่ในกรอบไม้สีน้ำตาลไหม้แกะสลักลายเครือเถา
 ฝาตู้ด้านข้างทำเป็นปีกสองข้างเปิดปิด แบ่งเป็นช่องสำหรับวางของใช้
 กระจกกระจิก อาทิ ตลับแป้ง หวีเสียนัด แปรง ขวดน้ำมันบำรุงรากผม
 ยี่ห้อลอเรตตาบูเก้ แล้วยังมีน้ำมันแต่งผมยี่ห้อไซมิ ที่ยังอยู่ในกล่องเรียว
 บางขนาดเหมาะมือ มีรูปผู้หญิงทำผมเป็นลอนสวยอยู่ด้านหน้ากล่อง

หญิงสาวหยิบภาพคู่ของคุณพุดซ้อนกับพันตรีหลวงสีหราชเดช
 บิดามารดาของภริษาขึ้นมองด้วยความรู้สึกเจ็บปวดแปลกๆ เธอก็ไม่รู้
 เช่นกันว่าทำไมถึงรู้สึกผูกพันกับคนในภาพทั้งสองเหลือเกิน ทั้งที่เธอ
 ไม่ใช่แม้แต่ญาติของทั้งสอง ดวงตาเรียวทอดมองภาพใบหน้าคุณหลวง
 ห่มด้วยความรู้สึกอ่อนหวาน ดวงตาเปี่ยมไปด้วยความสุขของคนใน
 ภาพเผยความรู้สึกภายในออกมาทางแวตอย่างชัดเจน ขณะที่ดวงตา
 คู่สวยหวานของหญิงสาวในภาพนั้นเปี่ยมไปด้วยความเศร้า ทำให้เธอ
 รู้สึกสะท้านจนต้องพ่นลมหายใจยาว ก่อนจะวางภาพถายนั่นไว้ที่เดิม

ดอกโบตั๋นที่ปักอยู่ในแจกันส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ช่วยผ่อนคลาย
 ความกลัวในใจหญิงสาวได้ไม่น้อย เธอเดินไปขึ้นนั่งบนฟูกแล้วไหว้พระ
 สวดมนต์ แล้วจึงก้มลงกราบหมอนสามครั้งเพื่อสร้างกำลังใจข่มความ
 หวาดกลัวที่เกิดจากจิตใต้สำนึก ซึ่งสั่งการสมองให้หลอนตัวเองเรื่อง ‘ผี’

ภาพลอยสอดตัวเข้าใต้ผ้าห่มผืนหนาพร้อมกับพยายามข่มตานอน
 ตอนแรกเธอคิดว่าจะนอนไม่หลับเพราะอาการแปลกที่เสียแล้ว แต่ด้วย
 เพราะความเหน็ดเหนื่อยจากการที่ต้องช่วยรัตติกาลจัดเตรียมอาหาร

มาทั้งวันทำให้เธอหลับสนิทไปอย่างรวดเร็วเกินคาด ไม่มีอาการแปลกที่เลยแม้แต่น้อย รวากับห้องนี้เป็นห้องที่เธอคุ้นเคยมานานแสนนาน

หญิงสาวที่ทอดกายนอนเรียบร้อยอยู่กลางเตียงหลับไปครู่ใหญ่ จึงค่อยขยับ โดยไม่รู้ตัวว่าเธอกำลังฝันหรือรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเพราะเสียงเครื่องดนตรีไทยชนิดหนึ่ง ซึ่งเธอเดาว่าน่าจะเป็นเสียงขิม กำลังบรรเลงบทเพลงไทยเดิมท่วงทำนองเศร้าเคล้าหวานหวานที่เธอชื่นชอบได้อย่างไพเราะจับใจ

ภาพพลอยรู้สึกมึนๆ งงๆ คล้ายๆ กับคนครึ่งหลับครึ่งตื่นขณะบ่นเบาๆ ว่า

“เสียงขิมของใครนะ หรือคุณรัตติกาลจะนอนไม่หลับจึงลุกขึ้นมาตีขิมเล่นเพลินๆ ฆ่าเวลา”

บทเพลงไทยเดิมบรรเลงจากเครื่องดนตรีที่มีเสียงไพเราะเป็นเอกลักษณ์ส่งเสียงแผ่วพลิ้วมาตามกระแสลม ให้ความรู้สึกคุ้นหูเหมือนว่าเธอเคยบรรเลงบทเพลงนี้ด้วยเครื่องดนตรีชิ้นนี้มาก่อน ความสงสัยเยียบยามคำคิดทำให้เธอได้ยินเสียงเพลงดังกล่าวทอดกังวานอ่อนหวานอย่างชัดเจน

ภาพพลอยเคลิบเคลิ้มไปกับบทเพลง สมองโปร่งโล่ง ร่างกายคล้ายเบาหวิวล่องลอยไปตามเสียงเครื่องดนตรีบรรเลง แม้เธอจะพยายามต่อต้านอาการที่เกิดขึ้นกับร่างกายด้วยการกะพริบตาถี่ๆ เพื่อขับไล่ความสับสนอลหม่านจากเหตุการณ์ที่กำลังเผชิญ ทว่าเหมือนมีม่านหมอกบางๆ มาบดบังนัยน์ตาของเธอไว้ ก่อนกระแสลมแรงจะโอบล้อมและหอบพาเธอลอยล่องเข้าไปหลังม่านหมอกหนา

หัวใจภาพพลอยเต้นระส่ำระส่ายหวั่นไหว หมุนซ้ายแลขวาเหลียวมองรอบกายด้วยความตระหนก แม้เธอจะยังยืนอยู่ในห้องโถงของคฤหาสน์อรรณพสุนทร แต่สัมผัสได้ว่าทุกสิ่งรอบกายล้วนเปลี่ยนไป และไม่เหมือนกับอาคารหลังเดิมที่เธอคุ้นตา โทρθ์คันที่เคยตั้งอยู่กลางห้องหายไป

เหมือนไม่เคยมีอยู่ ตู้ไม้สักมุมห้องที่เคยมีกรอบรูปหลายบานวางเรียงราย เหลือเพียงสองบานเรียงคู่กัน

หญิงสาวเดินเข้าไปใกล้และมองภาพถ่ายในกรอบไม้สีน้ำตาล ทั้งสองบานอย่างสนใจ เธอหยิบกรอบรูปที่มีภาพถ่ายตรึงสาวแรกรุ่งขึ้นมองด้วยความรู้สึกผูกพัน คล้ายรู้จักหญิงสาวมานานแสนนาน ดวงหน้าสวยหวานประกอบด้วยดวงตาคู้งามโดดเด่นสะดุดตากับรอยยิ้ม สดใส่ทำให้เธอเปลอยยิ้มตอบคนในภาพ

สาวน้อยวางกรอบรูปในมือลงที่เดิมพลงกวาดสายตามองความเปลี่ยนแปลงของอาคารที่ยังคงความโอโถงไว้เช่นเดิม เสียงซิมบรเรลงบทเพลงไทยเดิมดังดูดให้เธอเดินตามไปจนเห็นเครื่องดนตรีไทยที่วางอยู่บนพรมสีแดงโดดเด่นกลางห้อง หญิงสาวในกรอบรูปที่เธอเห็นกำลังนั่งบรรเลงบทเพลงไทยเดิมอยู่บนพื้นพรมข้างเก้าอี้โยก ที่หญิงสาววัยซึ่งเธอจำได้แม่นว่าเป็นคนคนเดียวกับในภาพถ่ายที่ติดอยู่บนผนังเหนือโถงบันไดในคฤหาสน์อรรณพ

ภาพพลอยสะดุ้งสุดตัวเมื่อระลึกได้ว่าเธอกำลังเผชิญหน้าอยู่กับใคร หญิงสาวพาลุกขึ้นอย่างแรง หัวใจเต้นระล่ำไม่เป็นจังหวะด้วยความตกใจ...ใบหน้าขึ้นเหงื่อเหลียวมองรอบกายผ่านความมืดที่ปกคลุมไปทั่วห้องอย่างหวาดกลัว แล้วลุกจากเตียงพร้อมกับรีบเปิดไฟให้แสงสว่างไปทั่วห้อง

หญิงสาวถอนหายใจด้วยความโล่งอกเมื่อพบว่าเธอยังอยู่ในห้องนอนที่ทับทิมให้คนจัดไว้ให้ ทุกอย่างรอบกายยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงไป

“เฮ้อ...ที่แท้ก็ฝันไปนะเอง”

ภาพพลอยปาดเหงื่อที่ขึ้นอยู่ตรงตีนผมบริเวณหน้าผาก ก่อนจะเหลือบมองนาฬิกาที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง

04.40 น. หญิงสาวเดินไปพับผ้าห่มบนเตียงวางเรียงไว้ปลาย

เตียงอย่างเป็นระเบียบ ก่อนจะทำธุระส่วนตัวจนเรียบร้อย และก้าวออกจากห้อง ตั้งใจจะเดินไปยังเรือนราชพฤกษ์ ซึ่งคาดว่าเจิมน่าจะกำลังเตรียมทำอาหารเช้าอยู่

ระหว่างเดินผ่านห้องโถงที่เงียบสงัดหญิงสาวอดกวาดตามองโดยรอบไม่ได้ พลันก็สะดุดตาเก้าอี้โยกข้างหน้าต่าง ทำให้เธอหวนนึกถึงความฝันเมื่อครู่ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้... โชคดีที่เธอเห็นเพียงเก้าอี้ว่างเปล่า ไม่มีเงาของท่านเจ้าของภาพถ่ายเหนือผนังตรงโถงบันไดเช่นในความฝัน ไม่เช่นนั้นเธอคงได้กรีดร้องลั่นบ้านแต่เช้าตรู่เป็นแน่

หญิงสาวถอนหายใจระบายความหวาดหวั่น ก่อนจะก้าวผ่านห้องโถงชั้นสองตรงไปยังบันไดฝั่งซ้ายลงไปชั้นหนึ่ง แล้วหยุดยืนมองภาพถ่ายเจ้าของคฤหาสน์ที่เธอฝันเห็นอีกครั้ง หญิงสาวยกมือพนมที่หน้าอกแสดงความเคารพหญิงในภาพด้วยความอบอุ่นในใจ

“อรุณสวัสดิ์เจ้าค่ะ เมื่อคืนหนูฝันเห็นท่านด้วยนะเจ้าค่ะ” เธอยิ้มให้ภาพถ่ายขนาดใหญ่บนผนังเล็กน้อยพร้อมกับกวาดสายตามองหญิงในภาพด้วยความอุ่นในอกครู่ใหญ่ ก่อนจะก้าวลงจากบันไดโดยไม่มีโอกาสได้เห็นร่างโปร่งแสงที่ยืนอยู่ข้างภาพถ่าย ซึ่งกำลังทอดสายตาดูเธออย่างตรงมาที่เธอ

